

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DIEVEN AAN BOORD

N° 2261

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Dieven aan Boord

HOOFDSTUK I

RAFFLES KRIJGT EEN UITNODIGING

Charles Brand was omstreeks half negen in de ochtend, bezig de post te schiften, die, zoals gewoonlijk, een aanmerkelijke omvang had, en zoëven bezorgd was aan het adres van « Lord William Aberdeen, Cromwell Street, Hayfield Mansions, London ».

De jongeman wist uit een lange ervaring, waaruit die post voor een zeer groot gedeelte zou bestaan: beden om hulp van degenen die hulp behoeften, of het voorgaven, wat, helaas, maar al te vaak voorkwam.

En dan was aan hem de taak voorbehouden, als de secretaris van Zijne

Lordschap, al die aanvragen zorgvuldig te schiften.

Hij vond er schuchtere smeekbeden in van oude vrouwtjes, die het luttele bedrag van tien pond sterling ter leen vroegen, met de plechtige verzekering erbij, dat zij zich « het bloed uit de nagels zouden werken » om dat bedrag, voor hen zeer aanzienlijk, weer terug te betalen. Maar er waren ook uitvoerige epistels, soms tien of twaalf grote bladzijden lang, van zogenaamde uitvinders, die brutaal om 50.000 pond vroegen, teneinde die uitvinding te exploiteren.

Glimlachend stond Brand met zulk

een dikke brief in de hand, en bedacht, dat hij zeker wel honderd tachtig van dergelijke aanvragen had moeten nagaan, op verzoek van Raffles, en dat er maar twee of drie bij geweest waren, waarvan het inderdaad de moeite loonde, de vrager voort te helpen. Voor de rest waren het fantasieën van dwazen, zonder het minste praktische nut, of zelfs volkomen onuitvoerbaar.

Menigmaal ging Raffles, nog steeds onder het mom van Lord Aberdeen, persoonlijk mee op die onderzoekingstochten, en men kende in de smerigste, armoedigste buurten reeds sedert jaren zijn hoge gestalte, zijn edel besneden gelaat, en de gulheid, waarmede hij placht te helpen.

Geen trap was hem te steil, geen woningkrot te vuil, overal drong hij binnen en het was alsof dan de zon plotseling door dikke, grijze wolken brak, als hij binnentrad, zijn koele hand op een koortsig voorhoofd legde, u met zijn rustige grijze ogen aankeek, en niet alleen zijn beurs maar ook zijn hart opende.

Want Raffles was tot een soort van afgod geworden in die duistere buurten, en al kwam hij er steeds uit met een hart vol verbittering, gestaald in zijn voornemen, om op zijn eigen wijze onduidbare misstanden te verbeteren, zo voelde hij toch ook altijd een gewaardwording van rust en bevrediging, van dankbaarheid zelfs, als hij terugdacht aan de blikken in die moede ogen, die op hem gerust hadden, de bevende handen, die naar hem waren uitgestrekt.

Hij wist, zo zou het nog jaren gaan, heel zeker tot de dood zijn ogen zou sluiten, want verbetering was niet te zien, de mens bleef een zelfzuchtig wezen, de verschrikkelijkste armoede bleef als een giftige woekerplant, welig opschieten naast overdaad. Misdaad en drankzucht slopen mede in het gevolg van die armoede, zo was het geweest sedert de mensheid kon terugdenken, en zo zou het zeker nog wel eeuwen blijven nadat de Grote Onbekende voor goed was verdwenen van het wereldtoneel, waar hij zulk een belangrijke, en

ook zo geheimzinnige, gevaarlijke rol had gespeeld.

Brand woog het pakje brieven eens op zijn hand. Het waren er zeker wel vijftig. Er waren er bij van ivoorkleurig, dik papier, waarvan het adres geschreven was door een elegante vrouwenhand, maar ook van het ordinairste soort, geadresseerd door een ongeofende hand, die bijna onleesbare hanepoten had neergekrabbeld.

Brand maakte er enige open, las ze haastig door, en maakte op sommige, staande naast de ontbijttafel, een korte aantekening met blauw potlood.

De deur ging open, en de oude Gaston, die trouwe kamerdienaar van Lord Aberdeen, trad binnen met de geurende thee, en de knappende sandwiches.

Hij keek een ogenblik verwonderd rond en zei met iets als verontwaardiging in zijn stem, terwijl hij het hoofd met de spierwitte haren schudde:

— Is mylord nog niet opgestaan, mijnheer Brand? Foei, de gebakken eieren zullen koud worden.

— Zet maar neer, Gaston, mylord zal aanstonds wel komen, zei Brand glimlachend.

En toch glimlachte hij niet geheel en al van harte, want hij dacht na over het jongste avontuur van Raffles, dat hem bijna het leven had gekost, en dat op zijn minst een behoorlijke nachtrust wel verontschuldigde.

Reeds had de oude man het blad met de thee zacht neergezet, en was de kamer weer uitgegaan.

Brand keek hem na, en voor de zoveelste maal sedert jaren, vroeg hij zich af, of die brave, oude man, nu werkelijk niets afwist van de ware aard van Lord Aberdeen, zijn meester, of zich maar zo hield.

Het leek bijna onmogelijk, dat die voortdurende reizen, die lange afwezigheden, die plotselinge, nachtelijke verdwijningen hem nooit aan het nadenken hadden gebracht. Maar hoe dan ook, en of hij het wist of niet, vermoedde of niet, Gaston had er nooit iets van laten merken, en hing zijn meester aan met een aandoenlijke, trouwe liefde. Telkens had hij vol verontwaardiging Raffles'

voorstel afgewezen, om nu toch eindelijk eens rust te nemen, zich terug te trekken in een klein landhuisje, dat Raffles voor hem bestemd had, en aan een ander zijn plaats af te staan.

Brand kreeg bijna zelf tranen in de ogen, als hij dacht aan de heldere druppels, die de oude man in de ogen waren gedrongen, als Raffles over het onderwerp begon te spreken, en aan zijn trillende stem, waarmede hij vroeg, of mylord dan ontevreden over hem was, dat hij hem wilde wegzenden...

Zacht ging achter hem de deur open, en Raffles trad binnen.

Hij kon aanstonds in de tegenoverhangende spiegel het gelaat zien van Brand, en vroeg, flauwtjes glimlachend.

— In gedachten, amice? Toch geen onaangename?

— Neen, dat niet, Edward, ik dacht toevallig aan Gaston, en peinsde over zijn onwankelbare trouw.

— Dan dacht je over iets heel moois, zei Raffles ernstig. Die brave, oude man. Er zijn er zeker niet velen zoals hij, tegenwoordig. Dienstboden veranderen van meester, zoals van zakdoek, het ligt in de tijd, en wij hebben niet eens het recht, ons er over te beklagen. De revolutie voltrekt zich en een ezel, die zich er tegen wil verzetten. Veel brieven?

Terwijl hij sprak was Raffles reeds voor de ontbijttafel gaan zitten, zo dicht mogelijk geschoven voor een wijdopen, dubbel raam, dat op de zomers geurende tuin uitzag, en keek naar de reeds halfgeopende stapel brieven.

— Voor de tijd van het jaar is het vrij veel, antwoordde Brand. Des winters zijn de aanvragen natuurlijk heel wat talrijker. Halo, kijk eens aan, hier is de eerste invitatie van de heer en mevrouw Jerubal Hayfish. Zij hebben het er tenslotte toch maar eens op gewaagd. Jij staat te boek als een zonderling, en een zonderling doet wel eens gekke dingen. Maar hoe gek ook, je bent van adel, en je zoudt dus de eerste edelman zijn, die ooit een uitnodiging van die rijk geworden proletariërs aannam. Zij hebben anders al heel wat moeite gedaan. Geef jij gehoor aan hun in-

vitatie, dan is de kogel door de kerk, en kunnen zij het ook elders nog wel eens proberen.

— Hayfish, Jerubal Hayfish,... mompelde Raffles peinzend voor zich heen, terwijl hij zijn geroosterd brood smeerde. Wacht eens, is dat niet die man, die heel in het laatst van de oorlog zulke reusachtige zaken heeft gemaakt?

— En daarna ook nog, Edward, vrij lang daarna. Hij had een bijzonder fijne neus voor wat het ogenblik vereiste, en op het psychologisch juiste ogenblik kwam hij beurtelings aanzetten met reusachtige voorraden linnen, of wat daarvoor door moest gaan, leder, conservenblikken en tentdoek. Het was alles wel niet van de beste kwaliteit, integendeel, maar het Departement van Oorlog had het juist nodig, en kocht het van hem, omdat er toch iets moest zijn.

— Vergis ik mij, of was hij niet de man, die enige miljoenen blikken jam heeft geleverd, die naderhand eenvoudig uit appelstroop bleek te bestaan?

— Zo is het. En die stroop was niet van de beste hoedanigheid ook, want heel wat van onze soldaten hebben van de jam, merk Hayfish, heel wat meer pijn in hun buik gehad dan van de kogels en de Duitsers. Maar dat heeft men natuurlijk allemaal vergeten, men spreekt er in het gezelschap nooit over, want hij is nu verscheidene malen miljonair. Hij wordt nog wel niet ontvangen in adellijke kringen, maar hij heeft zich een plaatsje weten te verzekeren in de geldadel, en daarmede heeft hij zich tot dusverre vergenoegd. Maar zijn vrouw is biezonder eerzuchtig, en zij is het in hoofdzaak geweest, die steeds hemel en aarde bewogen heeft, om iemand uit de adellijke kringen in haar salons te lokken. Ik moet het beeld completeren, door je te zeggen, dat zij een allerliefste dochter hebben, van een jaar of negentien, die natuurlijk in de ogen der « jeunesse dorée » grote aantrekkingskracht bezit, minder wegens haar uiterlijk schoon, dat vergankelijk is, dan om haar bruidschat, die een meer blijvende aard bezit.

— Bedankt voor je inlichtingen. Waarvoor is die uitnodiging?

— Voor een zeekruistocht van ongeveer een week onder de Engelse kust.

— Wat hoor ik? Heeft mijnheer Jerubal Hayfish een jacht?

— En een prachtboot. Ik hoorde er gisteren in de Windsor Club juist over spreken. Het heet « Sylvia », wat zeker een stille hulde is van de eigenaar aan zijn echtgenote, die ook zo heet. Het meet ongeveer 600 ton, en er is gemakkelijk plaats te vinden voor veertig gasten en de zes koppen, welke de bemanning telt, behalve de kapitein. Het wordt gedreven door dieselmotoren, die het een snelheid geven van drie en twintig knopen per uur. De lengte tussen de loodlijnen bedraagt honderd zeven voet, de diepgang bedraagt...

— Houd op, riep Raffles op een toon van wanhoop. Bespaar me de diverse bijzonderheden. Het is voldoende als ik weet hoe groot de snelheid is.

— Hbezo? vroeg Brand verbluft.

— Zomaar, antwoordde Raffles glimlachend. Ik zal die uitnodiging aannemen.

Brand keek Raffles verstomd aan, zijn lepel halverwege tussen zijn mond en zijn bord havermout, en herhaalde toen toonloos:

— Je neemt het aan? Je maakt zeker maar een grapje?

— Ik denk er niet aan. Ik heb een beetje afleiding nodig, en wat kan er op dit ogenblik heerlijker zijn dan een tochtje langs onze kust?

— Maar neem dan je eigen motorjacht. Rust « De Mayflower » uit, hetgeen nauwelijks een dag behoeft te duren, en neem mij als enig gezelschap mee, als ik je niet verveel.

— Je weet wel dat je mij nooit verveelt, Charles. En ik zou je aanbod ook wel aannemen, maar ik heb nu juist eens lust om acht dagen aan boord van de « Sylvia » te zijn, of zoveel korter als nodig en wenselijk mocht blijken.

— Nodig en wenselijk? kwam Brand langzaam, terwijl hij Raffles strak aankeek. Wat moet dat betekenen? Wat ben je voornemens?

— Moet ik je dat nog zeggen? Ik ken de soort mensen, die gewoonlijk gehoor geven aan zo'n uitnodiging. Zij volstaan

er niet mee, een extra wit pak, een kam, scheergerei en een goed stuk zeep in hun valies te pakken, en de dames een aardig jumpertje, drie paar nylons en een paar pond sterling, maar zij verschijnen, alsof zij ten hove genood zijn. De dames dragen bijna alles wat zij aan juwelen bezitten, mee aan boord, want zij rekenen er op, dat er bijna iedere avond een danspartij zal zijn. En nu moet je dit wel onthouden. Zulk een jacht van zeshonderd ton is niet zo héél groot. De ruimte is tamelijk beperkt, en de dames zijn dus wel verplicht met de neus, als het ware, bovenop de juwelen van hun buurdame te liggen. Wat kan er voor een vrouw heerlijker zijn, dan een andere te dwingen, vol nijd naar haar eigen juwelen te kijken? De ander zou over boord moeten springen om zich aan die marteling te onttrekken, en dat hebben zij er waarschijnlijk niet voor over, ofschoon ik daar niet gaarne een eed op zou willen doen.

— Ja, dat geef ik alles toe, maar...

— De dames verschijnen dus aan boord, ieder met een paar koffers, alsof zij naar St. Moritz of Caïro trokken. In een van die koffers zit hun juwelenkistje, er is natuurlijk een gramfoon of er is radio aan boord, er kan muziek worden gemaakt, op die muziek kan men stappen, of men stept er althans op, en bij het stappen behoren juwelen. Begin je langzamerhand tot klaarheid te komen?

— Neen. Ik moet bekennen, het zal aan mij liggen, maar...

Raffles keek Brand met een schuin oogje aan, en zei spottend:

— Dan ben je vanochtend van een zeldzame onbevattelijkheid. Het is toch zo klaar als de dag, amice. Naar mijn oordeel bestaat er geen enkele plek, zo geschikt om er een kleine razzia te houden onder de kostbaarheden der dames, dan juist op zulk een luxe jacht.

— Dat is een splinternieuwe opvatting, riep Brand uit. Ik zou eerder zeggen, dat het de lastigste en gevaarlijkste plek was. Hoe wil je er bijvoorbeeld afkomen, zodra het nodig is?

— Wel door op een ander schip over te gaan.

— Hoe kom je zo opeens aan dat schip?

— Dat kan ons volgen.

— Ongemerkt?

— Natuurlijk, als het bijvoorbeeld, een duikboot is.

Brand keek Raffles een ogenblik sprakeloos aan.

Hij dacht aan de Bruinvis, de kleine duikboot, die op dit ogenblik gemeerd lag in het onderzeese hol, halverwege de Schotse kust.

Snel groeide nu de zekerheid bij hem, dat Raffles zich reeds een plan gevormd had, even stoutmoedig als origineel, een plan, waarbij hij zich, zoals steeds, zou hebben neer te leggen.

— Begrijp je nu, zo vervolgde Raffles met hetzelfde spottende lachje, waarom ik zei dat het voldoende was, de snelheid van de « Sylvia » te kennen? Je zei immers drie en twintig knopen? Nu de « Bruinvis » haalt er zelfs onder water twee en dertig en zal dus zonder de minste moeite het jacht kunnen bijhouden, en toch zal één man voldoende zijn, om onze trouwe « Bruinvis » te besturen.

— Je bent dus in ernst van plan...?

— Ja, in ernst, Charles. Het is een schone gelegenheid, die zich hier voordoet, om het nuttige met het aangename te verbinden. Ik spaar mijn eigen toerjacht, dat trouwens op dit ogenblik geverfd wordt, als ik mij niet vergis, en ik ontlast een paar dozijn schatrijke leeglopers van hun glinsterende steentjes, die zij gemakkelijk door anderen kunnen vervangen. O, ik verheug mij al op onze kleine excapade.

— Als men jou hoort spreken, zou men menen dat een schooljongen het over de vakantie heeft, hernaam Brand hoofdschuddend. En toch heb ik een aanmerking, die je moeilijk zult kunnen weerleggen.

— Laat eens horen.

— Hier op de uitnodigingskaart staat duidelijk: « Lord William Aberdeen, en secretaris ». Mijn bescheiden naampje behoefde natuurlijk niet genoemd te worden.

— Daarover gepikeerd, amice? vroeg Raffles lachend.

— Dat weet je wel beter. Ik maak maar gekheid. Maar jij kunt daar als Lord Aberdeen onmogelijk heengaan, verrichten, wat je verrichten wilt, en dan maar kalm het schip verlaten, zonder dat onmiddellijk de verdenking op jou zal vallen.

— Ik denk er ook niet over om het schip te verlaten, Charles, antwoordde Raffles. Wij zullen kalm aan boord blijven, en wij zullen onder de bestolenen behoren. Neen, wees maar niet bang; ik zelf zal mijn incognito niet gaarne prijsgeven. Als Lord Aberdeen ben ik in Londen bekend, en het zou jammer zijn, als ik die schuilnaam niet langer zou kunnen dragen. Maar ik vertel je nu nog geen bijzonderheden, want dan zou de aardigheid van de verrassing er af gaan.

— Ik voel bewondering voor jouw woordkeuze, Edward. Aardigheid, verrassing, het herinnert mij aan mijn jeugd, toen ik met mijn vriendjes om de kerstboom danste. Nu, ik wil alleen nog maar zeggen, dat die aardigheid wel eens onze laatste zou kunnen zijn.

— Ik geloof het haast niet, Charles, antwoordde Raffles schouderophalend. En zodra je klaar bent met je ontbijt, zou ik je willen verzoeken je mooiste ivoor papier te nemen, en keurig het volgende antwoord te schrijven:

« Zijn Lordschap draagt mij op, U Edele mede te delen, dat hij, ook namens zijn secretaris, volgaarne uw vriendelijke invitatie aanvaardt, vervat in uw geëerde mededeling van 9 dezer. Met vriendelijke groeten... enz ».

HOOFDSTUK II

TOEBEREIDSELEN

Diezelfde namiddag las Brand de invitatiekaart nog eens over.

De kruistocht zou over vier dagen een aanvang nemen in Harwich, alwaar de gasten zich zouden inschepen en dan zou de « Sylvia » opkruisen naar het noorden, waarschijnlijk tot Edinburgh. Natuurlijk zou dit gedeeltelijk van de weersomstandigheden afhangen.

Ook stond op de kaart vermeld, dat « er gedanst » zou worden.

Veel toebereidselen behoeften de beide vrienden dus niet te maken, althans wat hun kleren betrof, want Raffles had zelf een groot jacht, en dit gedeelte van het program baarde Brand dan ook niet de minste zorg.

Wel echter koesterde hij enige vrees aangaande de uitvoering van het eigenlijke plan, hetwelk Raffles zich in het hoofd had gezet.

Het leek hem uiterst gewaagd, aan boord van een betrekkelijk klein schip zulk een roof te plegen, als de rover niet in staat was, vlug en ongezien het schip te verlaten.

Aan de andere kant, als Raffles daarin zou slagen, zou hij zich meteen ook verraden hebben. Lord William Aberdeen zou als een dief te boek staan, de politie zou nader onderzoek doen, en dan kon het onmogelijk heel lang meer duren, of het zou blijken, dat zijne Lordschap en Lord Edward Lister, alias John Raffles, een en dezelfde persoon waren.

Natuurlijk zou hij, wanneer hij dat wilde, wel op de duikboot kunnen overgaan, maar dat zou zijn schuld alleen nog maar duidelijker aan het licht brengen.

De « Bruinvis » lag op slechts een zestigtal mijlen ten noorden van Edinburgh en de beide mannen waren reeds overeengekomen, dat Raffles en Henderson de duikboot zouden gaan halen en naar Harwich brengen, terwijl Brand zich alleen met de nodige bagage naar die ha-

venstad zou begeven, of liever dat hij daar zou achterblijven, want de drie mannen zouden gemeenschappelijk met de auto naar Harwich reizen, waarop Raffles en de chauffeur alleen verder zouden gaan.

In de loop van de avond, toen Brand alleen eens poolshoogte ging nemen in de Windsor Club, bleek het, dat men daar reeds op de hoogte was van de voorgenomen kruistocht van de « Sylvia ».

Een der andere clubleden met wie hij er over sprak, had hem eens spottend aangekeken, en de opmerking gemaakt, dat hij geen moeite behoefte te doen voor de kleine Julia, daar die reeds haar blikken elders had laten vallen, op een zekere Harry Thomson, ingenieur van beroep.

Daarop had weer een ander clublid geantwoord, met een minachtend opgekrulde lip, dat hij volstrekt geen vrees koesterde voor mijnheer Harry Thomson, omdat die ingenieur maar een arme drommel was, en de vader van Julia heel andere oogmerken met zijn dochter had. Want als hij geen schatrijke schoonzoon kreeg, dan moest het in ieder geval toch een adellijke zijn, en bij grote uitzondering vond mijnheer Jerubal Hayfish daarbij zijn gade aan zijn zijde.

Deze kleine intrige interesseerde Brand minder, dan wel de omstandigheid, dat de zaak thans nog vrij wat gevaarlijker werd, nu althans één lid van de Windsor Club, waarvan Raffles als Lord Aberdeen, vice-president was, en waar hij vaak kwam, ook van de partij zou zijn.

Toen hij die avond wat hij gehoord had aan Raffles mededeelde, zei deze eenvoudig:

— Het doet er volstrekt niets toe, amice. Je zult zien dat het heel eenvoudig gaat, ik zal het wel uitleggen als wij aan boord zijn. En wat dat kleine

liefdesdramatje betreft, dat interesseert mij meer dan het jou schijnt te doen. Ik ken die Harry Thomson toevallig, een aardige knaap, een flinke kerel, een echt sportman in alle betekenissen van het woord, zeer kundig, en met een uitstekende toekomst. Hij is een van degenen geweest, die reeds een paar jaren geleden enige onderdelen heeft ontworpen voor onze duikboot; natuurlijk zonder ook maar in het minst te vermoeden, voor wie ze bestemd waren en wat hun eigenlijk doel was. Als dat meisje van hem houdt, en hij van haar, dan verdienen zij elkander te krijgen.

En van dat ogenblik af was er over de zaak in het geheel niet meer gesproken.

* * *

Twee dagen waren er verlopen, en toen, op een verrukkelijke namiddag, terwijl Londen stooftde onder de gloei-hitte van de zomerzon, reed de grote, Rolls Royce, een blauwe toerwagen, nagestaard door de oude Gaston, voor de zoveelste maal weer eens weg van het huis in de Cromwell Street, verliet Londen, en reed naar het noorden.

Laat in de avond kwam Raffles en Henderson, de reus, op de plaats van bestemming aan. Eigenlijk gezegd was het reeds de volgende dag, want het middernachtelijk uur had al geslagen, toen de beide mannen uit de auto stegen en overlieten aan de goede zorgen van de opzichter van de grote garage, die bij hun hotel behoorde.

Zij sliepen acht uren aan één stuk, en de volgende ochtend begaven zij zich naar het oude kasteel, of beter gezegd de verlaten puinhopen daarvan, waar zich nog altijd de oude put bevond, die toegang gaf tot de tunnel, welke leidde naar het onderzeese hol, waar de « Bruinvis » veilig rustte, in afwachting dat men de boot weer nodig zou hebben.

Het was weer dezelfde bezwaarlijke klimpartij van bijna een vol uur, in de ingewanden der aarde en toen zagen zij weer het stille, nauwelijks rimpelende meertje voor zich, beschenen door het krachtige licht van de zaklampen, en vonden de duikboot precies op dezelfde plek, waar zij gemeerd was.

Raffles had het zo uitgerekend, dat het hoog water was, toen zij de duikboot van haar ankering losmaakten, en het water stond op zijn hoogste punt in het grote, onderaardse hol.

Zij begaven zich aan boord, onderzochten eerst zorgvuldig alle machine-delen, bevonden ze in uitstekende orde, sloten de klep van de ingang, en toen gleed het kleine, stalen schip, dat nauwelijks twaalf meter lang was en middenin iets meer dan twee meter hoog, zodat Henderson er juist rechtop in kon staan, behoedzaam de tunnel in, die een kwartier varens verder uitmondde in de onzaglijke rotsmuur, die Schotland draagt, en die op dit punt omstreeks veertig meter hoog is, gerekend van de bodem der zee tot aan de oppervlakte bij hoog water.

Zonder te rijzen voer de duikboot, onmiddellijk nadat zij de tunnel was uitgekomen, langzaam langs de kust, op een diepte van twee meter, en omstreeks een mijl zuidelijker gleed de boot een natuurlijke haven binnen, waar de branding bijna onmerkbaar was, kwam behoedzaam aan de oppervlakte, als een levend wezen, waarna Raffles het vaartuig stil deed liggen op een volkomen verlaten plek, die alleen maar bezocht werd door zeezwaluwen en pluvieren.

— Hier zal ik je verlaten, James, zei Raffles zodra de boot stil lag. Heb je je er van overtuigd, dat er van alle voorraden nog genoeg aan boord is?

— Er is voor drie weken levensmiddelen voor drie man, mylord, er is munitie, er is olie in overvloed, en de benzinevoorraad is voor twee weken genoeg.

— Dan heb ik niets anders te doen, James, dan je mijn instructies nog eens te herhalen. Overmorgen, bij het keren van het tij, dus om tien uur in de ochtend, verlaat de « Sylvia » de haven van Harwich. Je zult dus voor die tijd buitengaats op de loer moeten liggen. Tot die tijd zal het geen prettig karweitje zijn, want je zult je nogal vervelen, maar van dat ogenblik af zal je al je aandacht moeten vestigen op dat plezierjacht. De naam staat in grote, vergulde letters op de voorsteven. Het jacht voert natuurlijk slechts een korte schoorsteen

want het wordt voortbewogen door dieselmotoren, het is roomkleurig geschilderd, heeft de gedaante van een kruiser, er is een grote rij statiehutten op het dek, en het voert, behalve de natievlag, de wimpel van de « Royal Yacht Club. » Is je dat voldoende?

— Die mejuffrouw « Sylvia » zal mij niet ontsnappen, mylord, beloofde Henderson.

— Goed zo. Zodra je haar hebt gevonden, volg je dat jacht op zodanige afstand, steeds onder water, of zo goed als, zodat je ons desgewenst binnen vijf minuten kunt hebben ingehaald. Je let nauwkeurig op de afgesproken tekens, en handelt dienovereenkomstig. En luister nu; Mijnheer Brand wordt op de eerste de beste dag zeeziek, omstreeks tien uur in de avond, en ik zal er op aandringen, hem in de eerste de beste haven, dat wil zeggen die van Southwold, aan land te zetten. Intussen geldt dit alleen voor het geval, dat ik dan reeds gedaan zal hebben, wat ik mij voorneem. De mogelijkheid bestaat, dat ik niet aanstonds slaag en je zult er dus rekening mee moeten houden, James, dat je een vrij groot gedeelte van de nacht wakende en varende zult moeten doorbrengen.

— Dat heeft niets te betekenen, mylord, verzekerde de brave reus glimlachend. Dat kan ik naderhand wel weer inhalen. Maar als het niet in Southwold zal zijn, waar is het dan?

— Dat valt moeilijk te zeggen. Maar als je ons van nabij volgt, moet je het natuurlijk bemerken. Zodra mijnheer Brand dus met de sloep aan land gezet is, begeef je dan naar de kust, neemt hem aan boord, en volgt nauwkeurig zijn instructies op. Ik doe dit alleen, omdat ik over al je lichamelijke en geestelijke capaciteiten moet kunnen beschikken, en die zouden je verlaten, hoe sterk je ook bent, wanneer je nog langer wakker zoudt moeten blijven. Je krijgt dus mijnheer Brand bij je, zodra mijn taak mij langer mocht ophouden dan ik hoop en verwacht. Voor het overige blijft alles bij onze afspraak, en nu neem ik afscheid van je, James.

Raffles legde even zijn hand op de

brede schouder van de reus, de beide mannen wisselden een korte blik, en toen sprong Raffles aan land, vond al gauw een natuurlijk rotspad, en begon het haastig te beklimmen.

Henderson keek hem een ogenblik na, staande bovenop het smalle dek van de duikboot. Begreep de reus iets van hetgeen Raffles voornemens was, misschien maar dan had hij er toch niets van laten blijken.

Toen Raffles zich halverwege de helling nog eens omwendde, zag hij hoe de reus, die juist het ijzeren trapje afdaalde zich omwendde, hem nog eens toewuifde, en toen het ronde luik achter zich dichttrok.

Nog geen halve minuut later begon de duikboot snel te zinken, en het weinigje dat er zichtbaar van was geweest verdween nu geheel en al onder de oppervlakte van het water. Slechts een streepje wit schuim verried de plek waar hij zich langzaam voorwaarts spoedde, naar zee, en toen viel er ook al spoedig van dat streepje niets meer te bespeuren.

Raffles klauterde verder, nog een kwartier lang, bereikte de bovenkant van de klip en zag in de verte reeds de daken van de stad, waar hij zijn auto had achtergelaten.

Het was bijna een vol uur lopen, en menigeen zou zeer vermoeid zijn geweest door die wandeling over de kale klip, zonder een greintje schaduw, in een brandende zon, maar Raffles was gehard, gestaald door een leven in de buitenlucht en door voortdurende oefening van zijn lichaam en hij gevoelde zich nog fris, toen hij eindelijk het hotel bereikte, zijn auto vroeg en afrekende. Hij reed aanstonds terug, gebruikte snel een koude lunch in Thorne, ging direct weer verder, en daar hij snel reed, was het nog geen elf uur in de avond, toen hij Harwich bereikte, en regelrecht doorreed naar het hotel, dicht bij de haven gelegen, waar Brand hem zou wachten.

De jongeman wachtte hem op, gezeten in een van de gemakkelijke rieten stoelen, die op het terras voor de hotelingang stonden, en die op die warme avond bijna allen waren ingenomen, vat-

te hem aanstonds onder de arm, liep met hem een eind de hoofdstraat in, waaraan het hotel gelegen was, en vroeg eindelijk op zachte toon:

— Alles goed gegaan?

— Zo goed als het maar kon, luidde het antwoord. Henderson moet nu reeds onderweg zijn, vannacht pleistert hij bij Southwold, waar een ondiepte is, zodat hij daar zonder enig gevaar de boot op een zandplaat kan laten zinken, om daar rust te nemen, en morgenochtend zal hij, als er zich niets onverwachts voordoet, bijtijds in de haven van Harwich zijn.

— Heb je hem de « Sylvia » nauwkeurig beschreven?

— Hij kan haar niet mislopen. Hier alles in orde?

— Volkomen in orde. Toch heb ik je iets nieuws te berichten, al is het van weinig betekenis. In ons hotel zijn reeds drie of vier personen aangekomen, die hoogstwaarschijnlijk tot de gasten behoren. Ik dineerde in het hotel, zij zaten aan een tafeltje vlak bij het mijne, en ik heb hen herhaaldelijk over de « Sylvia » en het aanstaande uitstapje horen praten.

— Kende je die lieden?

— Twee hunner, een echtpaar, meen ik wel eens op de renbaan te hebben gezien. Rijke parvenu's, die veel te hard praten, en veel te opvallend hun ringen laten schitteren. Maar het knappe meisje dat zij bij zich hadden, heb ik nog nooit gezien. Meisje is misschien wat sterk uitgedrukt, zij leek mij een jaar of dertig toe. Maar nog heel mooi.

— Heb je naar de namen gevorst?

— Ja, dat deed ik aanstonds. Het heet Timrott, en het meisje, Suzanne Lenormand. Ik meen te hebben kunnen horen, dat zij op een reis in de Franse Riviëra kennis met haar hebben gemaakt, en hier die kennis hebben vernieuwd.

— Hoorde die jongedame ook tot de uitgenodigden?

— Neen, dat geloof ik niet. Ik meende dat Timrott haar op eigen gezag maar had meegenomen. Mijnheer Jerubal moet erg gul zijn in dat opzicht, en niet op een paar koppen meer of min-

der zien. Hij zou desnoods nog twintig gasten meer hebben kunnen vragen, zonder zijn schip te overladen. Ik ben er naar gaan kijken. Het is werkelijk een heel mooi scheepje, en blijkbaar nog splinternieuw. Ik geloof dat wij het, om zo te zeggen, moeten inwijden.

— De eigenaar is zeker al aan boord?

— Ja, met een stuk of zes van zijn gasten. Die zijn van Londen af al mee gegaan. En nu zou ik je maar aanraden, Edward, te gaan slapen, want de dag zal vermoelend voor je zijn geweest. De mijne was het misschien nog meer, want ik heb mij stierlijk verveeld. Harwich is een heel drukke haven, dat geef ik toe, maar als stad is het een verschrikking.

De beide vrienden keerden op hun schreden terug, en zij zouden juist binnengaan, toen er een taxi voorreed, waaruit een jongeman stapte, die de chauffeur betaalde, zonder moeite een zwaar valies oplichtte, en zich naar de ingang wendde.

Raffles had hem nauwelijks gezien bij het licht van de sterke lampen boven de deur, of hij fluisterde tot Brand:

— Dat is Harry Thomson, onze jonge ingenieur, de Romeo van onze Julia maar die het zeker verder hoopt te brengen dan de ongelukkige held uit het drama van Shakespeare.

— Zou je hem kunnen aanspreken? vroeg Brand zachtjes.

— Ja zeker. Wij zijn aan elkander voorgesteld, nog maar een paar maanden geleden, op een of andere soirée, en wij zijn dadelijk goede maatjes geworden. Kijk, hij heeft mij al gezien, en komt naar ons toe.

Inderdaad had Harry Thomson, die het zware valies aan een toeschietende kellner had afgegeven, Raffles in het oog gekregen en een blijde glimlach verspreidde zich over zijn jong, prettig gezicht, dat gebruint was door de zon, toen hij naar hem toekwam, en opgewekt uitriep:

— Zou het lot mij zo gunstig zijn, mylord, dat ik u onder de gasten van mijnheer Hayfish mag rekenen?

— Zo is het, mijn waarde Thomson, antwoordde Raffles, de hand drukkende die hem was toegestoken.

— Dat doet mij heel veel genoegen. Gij moet weten, dat ik daar een vreemde eend in de bijt ben, en nog volstrekt niet zo zeker of men mij zelfs wel aan boord zal toelaten. Ziet gij, ik ben meer een invité van... van Juul... van de dochter van mijnheer Hayfish, dan van hem zelf. Het is ellendig om het te zeggen, maar voorlopig heeft hij het niet zo bijzonder op mij voorzien.

— Dat zal ongetwijfeld wel anders worden, Thomson, daarvan ben ik zeker, zei Raffles glimlachend. Sta mij toe, dat ik je mijn secretaris, mijnheer Brand voorstel. Ook hij behoort tot de gasten.

De twee jongemannen namen elkaar een kort ogenblik eens goed op, en toen schudden zij elkander krachtig de hand. Menigmaal ontstaat er een plotselinge sympathie tussen twee mannen, die elkander tevoren nooit gezien hebben en dat was ook hier het geval.

— Ik hoop, mijnheer Brand, dat gij althans aan boord mijn vriend zult willen zijn, zei de jonge ingenieur. Och, waarom zou ik er een geheim van maken, ik ben maar een arme drommel, een pas gevestigd ingenieurtje, en het is de vraag, of ik getapt zal zijn onder al die rijke lui. Ik zou ook zeker geweigerd hebben, als Julia... nu ja, wat doet het er toe, gij moogt wel weten, dat wij elkaar bij de naam noemen, als zij er niet zo op had aangedrongen. Zij is een heel goede vriendin van mij, dat mag ik wel zeggen.

— Dan kan haar vader er ook niets op tegen hebben, dat gij dit kleine vacantiereisje meemaakt, dunkt mij, zei Raffles. Gij komt zeker regelrecht van Londen?

— Ja, ik kom zo juist van de trein. Ik heb mij voor acht dagen vrij gemaakt, ofschoon mijn vacantie eigenlijk later moest vallen, omdat zo'n zeereisje iets heerlijks moet zijn.

Zijn blauwe ogen schitterden zo opgewekt, dat Raffles zijn hart warm voelde worden, en de jongeman vriendelijk op de schouder klopte met de woorden:

— Wie weet vloeit er uit deze reis nog wel een heel andere voort.

— Maar mylord, stotterde Harry Thomson, terwijl hij een kleur kreeg. Gij denkt toch niet...

— Ik denk niets, viel Raffles hem in de rede. Of hoogstens, dat het tijd wordt om te gaan slapen, als gij morgen fris en wel en vooral bijtijds onder de ogen van de lieve Julia wilt komen. Bedenk eens, wat het zou zijn, als gij de « Sylvia » zoudt mislopen.

Dit denkbeeld scheen Harry zo verschrikkelijk voor te komen, dat hij haastig afscheid nam, en zich zijn kamer liet aanwijzen.

Omstreeks een kwartier later hadden alle gasten van de « Sylvia », voor zover zij in dit hotel logeerden, zich ter ruste begeven.

HOOFDSTUK III

AAN BOORD

Om acht uur stonden Brand en Raffles op, namen hun bad, kleeadden zich zorgvuldig, en ontbeten.

Het was een heerlijke dag, reeds zo warm, dat men de ramen van de grote eetzaal allen had moeten openzetten.

Een zilte bries drong naar binnen, en

sprak veelbelovend van de komende geneugten.

Niet zodra hadden Brand en Raffles plaatsgenomen, of de eerste stootte zijn metgezel aan, en zei zachtjes:

— Daar zitten de Timrott's, die kleine dikke man, met dat eierschaalhoofd,

en die in het wit geklede dame met die grote diamanten in haar oren.

— Diamanten om negen uur in de ochtend? Dat belooft wat, zei Raffles, geïnteresseerd kijkend naar het paar. Die vrouw is zeker niet heel jong meer?

— Dat niet, maar zij wil het toch zijn, antwoordde Brand. Vertel het niet verder, maar zij verft zich fameus.

— Wat doet die man?

— Wel hij eet porridge, en hij kijkt voortdurend naar de deur.

— Beste Charles, dank voor je inlichting, maar dat zie ik zelf wel. Zijn blikken naar die deur zijn zelfs nogal ondeugend. Zij gelden waarschijnlijk mejuffrouw Lenormand. Maar dat bedoelde ik niet. Ik wil weten wat hij voor de kost doet.

— Ja, dat weet ik niet. Ik denk dat hij rentenier is.

— Voortreffelijk vak. Ik had het niet behoeven te vragen; zijn vingers zijn naar de couponschaar gegroeid. Stil, daar treedt het knappe meisje al binnen, wel wat al te luidruchtig verwelkomd door mijnheer Timrott, hetgeen duidelijk te zien is aan het gezicht van mevrouw. Een kleine schermutseling, naar het schijnt. Maar het lieve kind tovert een bevallige, innemende glimlach op haar gelaat te voorschijn, reikt madame gracieus de hand, en daar ligt zij al overwonnen ter neer, en tekent het vredesverdrag. Zeg eens, die heer heeft een gezonde eetlust. Mademoiselle Lenormand zit nauwelijks, of hij heeft zich alweer op zijn porridge geworpen. Luister eens, Charles, ik geloof dat ik het gezicht van die jongedame al eens meer gezien heb. Zij is heel mooi. Spreekt zij Engels?

— Ja, met een allergroffst accent. Maar let nu eens op, daar komen hulp-troepen aan.

Brand wenkte onmerkbaar naar een jongeman en een meisje van een jaar of twintig, die zoëven, luid lachend, tezamen waren binnengetreten; en regelrecht toegingen op het tafeltje, waaraan het drietal gezeten was.

— Kennissen naar het schijnt? vroeg Raffles schijnbaar verdiept in de behandeling van zijn ommelet.

— Het meisje is een nichtje van de Timrott's. Waarschijnlijk een dochter van de broer van de man, want zij heet Emilia Timrott. De jongeman is haar verloofde. Zijn naam is Ernest Fuller.

— Charles, je bent een wandelend bevolkingsregister. Hoe weet je dat alles?

— Vanochtend van de ober gehoord. Oberkellners in havenplaatsen babbelen graag. Beiden rijk. De jongen heeft veel te wachten van een grootmoeder, wier oogappel hij is, en het meisje heeft een rijke vader. Maar die had geen tijd om zelf mee te gaan, en beval daarom zijn enig kind aan de hoede van zijn broer en diens vrouw aan. Allemaal uit de koker van de ober. Hij wist het zo precies, omdat de jongelui hier wel vaker logeren, met haar ouders. Over een half jaar gaan zij trouwen. Almachtige goedheid, wat een ogen heeft die Susanna. Zij schieten vonken. Je kunt er je sigaret wel aan aansteken.

— Ik geloof dat die vonken op het ogenblik de jeugdige minnaar gelden, zei Raffles, die met vermaak het kleine tafereeltje daarginds bleef gadeslaan. Die Suzanna mag wel oppassen; zij heeft in anderhalve minuut tijds twee vijandin-
nen gemaakt. Het ergst is, dat die jongeman terugvonkt. Als dat maar goed afloopt op zulk een kleine ruimte als een luxe jacht. Ik heb opgemerkt, amice, dat dergelijke liefdesgrapjes altijd mijn werkzaamheden bemoeilijken. Men staart naar de maan, men gaat dus niet tijdig naar bed, en als men naar bed gaat, dan slaapt men niet, zoals ieder fatsoenlijk mens toch behoort te doen, maar denkt ingespannen over het beminde voorwerp na. Kortom, het is een onrustige omgeving, met veel wakende mensen, die alleen maar overdag schijnen te soezen. Maar daar hebben wij onze vriend Harry. Wenk hem eens; hij ziet ons niet.

Brand had reeds zijn hand opgeheven, Harry zag die hand, baande zich een weg door de vele tafeltjes heen, lachend en gezond, fris als de morgenstond zelf, en blijkbaar zonder te zien, dat van een ander tafeltje twee koolzwarte, grote ogen hem op zijn weg volgden.

— Maar die vrouw is een echte Delilah, zei Raffles verwonderd. Onze vriend is nummer drie in haar belangstelling, en dat in de tijd van vijf minuten. Wel, wel, er staan ons aardige incidenten te wachten. Op die wijze zal de « Sylvia » een drijvend « Ile de Cy-tère » worden.

— Of wel een leeuwenkooi tegen de voedertijd, meende Brand hoofdschuddend. Hoe zei die Duitse dichter het ook weer? Da werden Weiber zu Hyänen.

Intussen was de jonge ingenieur reeds op de beide mannen togetreden, en had hen beurtelings hartelijk de hand gedrukt.

— Een heerlijke dag, riep hij uit. Jammer dat de « Sylvia » geen zeilboot is. Er staat een fijne bries, juist geschikt voor een goede Achtmeter. Staat ge mij toe, mylord, dat ik in uw gezelschap en dat van mijnheer Brand blijf?

— Totdat wij aan boord zijn, waarde Harry, antwoordde Raffles glimlachend.

— Dus aan boord verstoot ge mij dadelijk? vroeg Thomson op een toon van grappige wanhoop.

— Dat zullen wij niet doen, beste jongen, maar dat zal wel worden gedaan door een zeker klein ventje, meestal zonder enig ander kledingstuk afgebeeld dan een paar charmante vleugeltjes en een pijlenkoker. Goede hemel, onze jonge vriend kan nog blozen als een jong meisje. Nu, dat lijkt mij een goed teken. Ik wilde dat er in deze tijd wat meer gebloed werd door de jongelui. Ken je die dame, Thomson?

Thomson wendde onwillekeurig even het hoofd om in de richting te zien, welke Raffles hem aanwees, en zag recht in de twee diepe grotten, met hun zwarte gloed, die de ogen waren van Suzanne Lenormand.

— Neen, nooit gezien, zei hij, zich onverschillig weer afwendend.

— Ik vroeg het maar, omdat ze haar blikken niet van je afhoudt.

Maar Thomson haalde de schouders op en dat was alweer een bewijs temeer, dat hij werkelijk heel erg verliefd was op een ander meisje. Dat gevoel moet al zeer sterk zijn, als mannen volkomen ongevoelig blijven voor het vriendelijk

staren van twee mooie vrouwenogen.

Maar hoe verliefd Thomson dan ook mocht zijn, zijn eetlust had er volstrekt niet onder te lijden gehad. Eerder scheen het tegendeel waar te zijn. Hij at zijn havermout, zijn gekookte tarbot, zijn vier boterhammen met aardbeziënjam, zijn drie spiegeleieren met ham en ge-roosterd brood, alsof hij een week lang schipbreukeling was geweest op een onbewoond eiland, maar toen hij klaar was getuigde hij dan ook met gulle oprechtheid van zichzelf:

— Ik eet als een grondwerker. U moet er maar niet op letten. Het zal misschien nog wel overgaan. Maar ik ben veel in de buitenlucht, als ingenieur en dat scherpt je eetlust. Vertel er niets van aan Julia. Zij is zulk een fijn poppetje, het stuit haar misschien tegen de borst, als zij merkt dat ik zo'n gourmand ben.

— Ik ben benieuwd hoe je dit gebrek aan boord denkt te vermoffelen, Thomson, zei Brand leuk.

— Wel dan lijd ik honger, zei de jonge ingenieur manmoedig. En in stille hoekjes knabbel ik chocolade; ik heb er een valies vol van meegenomen. Acht-tien pond, dat zal wel voldoende zijn. En moeten wij nu niet naar de kade? Het is al kwart over negen.

— Ja, het is tijd, besliste Raffles.

Brand ging een taxi van een standplaats halen, de valiezen werden erin geladen, Brand regelde de rekening, de drie mannen stapten in, en een kwartier later hield de auto stil vlak voor een der steigers van de Koninklijke Jachtclub, aan welks einde de « Sylvia » zachtjes op haar ankers reed.

Het was inderdaad een heel mooi scheepje van kruisermodel, hoog van voren, lager van achteren, strak van lijn, en roomkleurig geschilderd.

De koperen letters van haar naam waren wel een voet hoog en schitterden als goud in de zon.

Een paar matrozen, die wijde sneeuw-witte broeken droegen, en blauwe truien met de naam van het schip in gouddraad op de borst geborduurd, liepen bedrijvig af en aan, en hielpen de bagage aan boord dragen van gasten, die

langs de loopplank aan boord gingen.

Met de taxichauffeur werd afgerekend, de drie mannen namen zelf hun valiezen ter hand, en liepen over de steiger.

Zij werden als het ware op de voet gevolgd door het vijftal, hetwelk zoëven het dramatisch gebarenspeel had opgevoerd, dat de aandacht van Raffles had getrokken.

Zij kwamen aan de voet van de loopplank, liepen verder over de met dwarslatten bespijkerde planken, terwijl matrozen hen haastig tegemoet kwamen om hen van hun bagage te ontdoen, en werden aan boord luidruchtig verwelkomd door mijnheer Jerubal Hayfish in persoon.

Hij was een zwaarlijvig man, met een onderkin, glad geschoren en een vlezig gelaat, met een lichtgele tint, als van een leverlijder. Hij moest minstens zestig jaar zijn, en zijn haar was te zwart om echt van kleur te kunnen zijn.

Hij was gestoken in een splinternieuw, blauw pak, met vergulde knopen, die Brand dadelijk een afgrijzen van hem deden krijgen, een witte zeilpet, ook al met veel verguldsel, een prismakijker aan een riempje over de schouder, en een soort knuppel in de hand, die al dra een tweede kijker bleek te zijn, een telescoop.

Het was zo duidelijk aan het gezicht van de man te zien, alsof hij het had uitgeschreeuwd dat zijn vreugde over de komst van de « adellijke hans » geen grenzen kende.

Hij danste letterlijk van plezier op zijn korte benen, wiste zich het zweet van zijn voorhoofd, greep telkens opnieuw de hand van Raffles, die hem met koele verbazing in zijn grijze ogen opnam, en trompetterde luid om zijn vrouw, die elders bezig was met damesgasten en riep:

— Sylvia. Kom dan toch. Zijne Lordschap. Lord Aberdeen aan boord van mijn schip. Moet ik je komen halen, Sylvia? Zie je niet wie daar is? Lord Aberdeen met zijn secretaris. Dat ik dat nog heb mogen beleven. Wat ik je bidde mag, Sylvia...

Maar hij kwam niet verder, want zijn

ogen bleven als vastgenageld op het bedremmelde gezicht van Thomson staren, die hij nu pas achter zijn hoge gasten ontwaarde.

Zijn voorhoofd trok in rimpels, hij trok zijn hoofd in de nek, zodat zich nog een tweede onderkin bij de eerste kin voegde, maakte een geluid, dat veel geleek op het getoeter van een toornige olifant, en wilde naar het scheen een onvriendelijke opmerking maken, toen Raffles die geen oog van zijn gelaat had afgewend, een weinig plaats maakte en op de beminlijkste toon van de wereld sprak:

— Ik ben zo vrij geweest, mijnheer Hayfish, mijn vriend Harry Thomson mede te brengen. Ik hoop dat gij hier niets tegen zult hebben?

Al zou Hayfish de jongeman het allerliefst aanstonds overboord hebben gesmeten, hij had zich liever de tong afgebeten dan dit te zeggen. Nu de vriend van zijn dochter klaarblijkelijk ook een vriend van zijn hoge gast was, op wiens komst hij in het geheel niet had durven rekenen, nu trok hij zijn gezicht tot een zoetsappige grijns, en zei:

— De vrienden van mijn vrienden, zijn uw vrienden... of hoe het dan heten mag. Kom er dan maar op, jongeman, en... nu, amuseer je verder.

Wat die laatste raad betrof, Harry Thomson had dat advies volstrekt niet van node, want, nadat hij Raffles een dankbare blik had toegeworpen, viel zijn oog op een mooi, jong deerntje, dat zoëven de kajuitstrap was opgekomen, en hem aankeek met een blik, die van vrees zowel als van innige vreugde getuigde.

Het leek alsof zij hem met de ogen iets vroeg, en toen hij haastig knikte, trad zij vlug op hem toe, vatte zijn handen, en voerde hem een weinig terzijde, terwijl mijnheer Hayfish het paar met zijn kleine, geelgrijze oogjes volgde, steeds voor zich heen pruttelend en grommend.

— Die jeugd van tegenwoordig, zij doen maar, bromde hij. Dat was in mijn tijd anders. Als je niet met elkaar trouwde, dan bleef je behoorlijk op een afstand.

— Maar waarom zouden ze niet trou-

wen? vroeg Raffles met een onschuldig gezicht.

Het denkbeeld scheen mijnheer Hayfish zo monsterachtig voor te komen, dat hij zich bijna verslikte in zijn woorden, toen hij hakkend ten antwoord gaf:

— Waarom ze niet zouden trouwen? Waarom niet? De vraag. Omdat het geen pas zou geven. Geen haar op mijn hoofd, nooit in der eeuwigheid, geen sprake van een ingenieur van niemendal... en mijn kind? Bestaat niet. En nu zal ik u eigenhandig uw hut eens wijzen, mylord. U krijgt een fijne, een prachtige, een prima hut. De beste die ik heb aan boord. Wat zegt u van mijn scheepje?

— Een heel mooi vaartuig, mijnheer Hayfish, antwoordde Raffles op plechtige toon. Ik wenste er zelf wel zo een te bezitten.

Zijn Lordschap wenste er zelf zo een te bezitten. Het was bijna te veel voor mijnheer Hayfish. Een man als Lord Aberdeen, die zijn spijt te kennen gaf, niet juist zulk een schip te bezitten.

De eigenaar geleidde Raffles en Brand met veel plichtplegingen naar een van de voorste dekhutten, die er inderdaad keurig uitzag met haar mahoniehouten betimmering, de gemakkelijke slaappleaats, de marmeren wastafel en de vele bergruimte. Brand kreeg de hut daarnaast, die door een tussendeur in verbinding stond met die van Raffles.

— Wij hebben niets meer te wensen, mijnheer Hayfish, zei Raffles, maar toen de eigenaar met veel verontschuldigingen zijn gasten alleen liet, om weer anderen te gaan begroeten, voegde hij er tussen de tanden aan toe:

— Op een kleinigheid na, tenminste.

De beide vrienden begonnen hun valiezen te onpakken, nadat zij de smalle deur gesloten hadden, die op het voordek uitkwam.

Er drong nu nog alleen maar licht door in de hutten door de ronde patrijspoorten ter weerszijden van de deur.

Zij hadden de tussendeur opengelaten en konden dus op zachte toon met elkander spreken.

— Wat een product, begon Brand

zachtjes, hoofdschuddend naar de dichte deur ziende.

— Het product van zijn tijd, amice, zei Raffles schouderophalend. Slechts een wereldoorlog kan zulke verschrikkelijke individuen opleveren. De man is vroeger paardenkoper geweest, voor hij verstand kreeg van militair laken en jam, en dat is hem ook nu nog duidelijk aan te zien. Zijn taal riekt naar de stal. Maar gelukkig behoeven wij hier niet lang te blijven; tenminste dat hoop ik. Reeds vanavond zal er wel al gedanst worden, en misschien kunnen wij dan onze slag al slaan.

Op het ogenblik schoof er een schaduw snel voorbij het raampje, en de twee vrienden, opziende, zagen Suzanne Lenormand voorbijgaan, op de hielen gevolgd door de jonge Fuller, die weer gevolgd werd door Emilia Timrott.

Hijgend en blazend kwam het echtpaar Timrott op zijn beurt voorbij, rood en bezweet door de inspanning, want het was zeer warm geworden, en alles wees erop, dat het aan land nauwelijks uit te houden zou zijn.

En nu zagen zij nog andere personen voorbijgaan, die zij in het geheel niet kenden, oude en jonge dames, heren met wit en met blond haar, sommige reeds gekleed in hun blauwe marinepakken, anderen zwoegend met hun valiezen.

Zij konden door het raampje ook de plek zien, waar mijnheer Jerubal Hayfish de laatsten van zijn gasten verwelkomde, bijna bezwijkend van de hitte, want hij wilde alles zelf doen, droeg galant dameskoffers, struikelde over stapels touw, en liep zijn eigen matrozen onder de voet.

Maar eindelijk naderde dan toch het uur van het vertrek, en toen merkten zij ook voor het eerst iets van de kapitein, een nog jonge man met een gebruid, krachtig getekend gelaat, die toezag bij het inhalen van de loopbrug.

Precies om tien uur, toen er zes en dertig gasten aan boord waren, werden de trossen losgegooid, de krachtige motoren begonnen te draaien, de beide schroeven sloegen het leigrijze water tot schuim, en langzaam voer de « Sylvia » de haven van Harwich uit.

Het was er druk van mailboten, vrachtschepen, kustvaartuigen en motorschuiten, en behoedzaam zocht de slanke motorkruiser zich een weg te midden van al die vaartuigen.

Om half elf bereikte zij de open zee, zette toen aanstonds koers naar het noorden, terwijl de opvarenden de kust bijna voortdurend in het oog konden houden, ook zonder dat een kijker gebruikt behoefde te worden.

HOOFDSTUK IV

EEN VREEMDE ONTDEKKING

Raffles en Brand hadden zich spoedig voor de reis gekleed, dat wil zeggen dat zij zich gestoken hadden in een pak van lichtblauw flanel, en hun hoeden verwisseld hadden tegen een gemakkelijke zeilpet, die niet zo gauw zou afwaaien.

Alles voorspelde een prachtige dag, bij uitstek geschikt om op het water door te brengen. Een paar matrozen hadden het zonzeil uitgespannen, want zelfs op zee, terwijl de boot met een flinke vaart liep, zodat een kunstmatige bries veroorzaakt werd, was de hitte bijna onverdraaglijk.

Het duurde niet lang of de gasten hadden, voor zover dat nog nodig was, onderling kennis gemaakt. Op een enkele uitzondering na kende Raffles en Brand geen van de opvarenden, en dat kwam hun onderneming ten goede. Hoe minder zij behoefden te praten, als zij dit niet wensten, hoe beter het zou zijn. Het toeval had Harry Thomson niet ver van zijn aangebedene geplaatst, maar ook evendicht bij een zekere Philip Crone, van wie maar al te spoedig en al te duidelijk bleek, dat hij een goed oogje had op de bevallige Julia. Raffles en Brand waren nog geen kwartier aan boord, of gediensstige tongen hadden de jongeman alles aangaande deze Philip Crone verteld. Op het ogenblik had hij niet veel geld, maar hij hoopte veel te erven, en niet alleen geld, maar ook de adellijke titel van zijn vader, die Earl van Aldemarle was. Voor het ogenblik echter was het jongemens nog maar eenvoudig Crone, zonder meer. Hij was

een lange, spichtige jongen, die een beetje voorover liep, met een bleke gelaatskleur, smalle schouders, en die onafscheidelijk verbonden scheen te zijn aan zijn monocle.

— Een blijspeltype, concludeerde Brand, nadat hij hem een ogenblik bestudeerd had, en het is zo doorzichtig als glas, dat Julia hem nog als minder beschouwd dan het frisse briesje, dat haar zachte wangen streelt. Intussen blijkt haar moeder een bepaald zwak voor die tochtlat te hebben, dat is duidelijk te zien. En de vader zou het ook lang niet onaangenaam vinden, als hij over enige maanden zou kunnen spreken over, « mijn dochter de gravin ». Maar zover zijn wij nog lang niet, al zou ik durven wedden, dat deze hele kruistocht in de eerste plaats bedoeld is als een soort propaganda voor het huwelijk van die twee jongelieden, die evengoed bij elkaar passen als oesters bij verschaald bier.

Hij deelde deze zienswijze aan Raffles mede, die vrij onverschillig de schouders ophaalde, en te kennen gaf:

— Om je de waarheid te zeggen, stel ik heel wat meer belang in de juwelen hier aan boord, amice. Als onze vriend Thomson werkelijk van dat meisje houdt en daaraan wil ik niet twijfelen, dan is hij zeker mans genoeg, om het tegen die Crone op te nemen.

— Tegen Crone allicht, maar ook tegen de moeder en de vader van het meisje? Ik betwijfel het, en ik zou het prettig vinden, als wij, onder de bedrij-

ven door, iets voor hem konden doen.

— Ik kan niet inzien, op welke wijze wij hem van nut zouden kunnen zijn, hernoem Raffles. Wij kunnen toch moeilijk naar de oudelui toe gaan, en zeggen: « die mijnheer Crone is geen partij voor uw dochter, maar daarentegen is mijnheer Thomson veel beter. » Het gaat hier toch niet om een wasmiddel.

— Ik zie niet in waarom je dat niet zou kunnen doen, riposteerde Brand op levendige toon, zij kijken je naar de ogen, dat is duidelijk, en hechten waarschijnlijk bijzonder veel waarde aan je oordeel.

— Nu, wij zullen wel zien. Wie is die heer in uniform, die daar zo trots voorbijstapt?

Raffles wees op een jongeman, niet ouder dan een jaar of twee en twintig, gekleed in een blauw tenue, een soort fantasieuniform, met veel gouden opleg-sels, en een pet, die zeker wel een paar kilo moest wegen, door de vele versierselen, die haastig over het dek stapte, met een papiertje in de hand, en in een der hutten verdween.

Er verscheen een uitdrukking van schrik op het gelaat van Brand, toen hij op zachte toon tot Raffles zei:

— Alle drommels, ik geloof stellig dat dat een marconist is. Hebben ze radio aan boord?

— Daar wist ik niets van, antwoordde Raffles. In ieder geval kan ik je verzekeren dat het een week geleden niet zo was. Maar het is ten slotte heel begrijpelijk dat mijnheer Hayfish niet achter heeft willen blijven, en zijn gasten wil tracteren op « broadcasting. » Er zullen zich ogenblikken van verveling voordoen, wat onvermijdelijk is op een tocht als deze, met niets anders dan zee en lucht om zich heen, en een streepje van onze krijtrotzen in de verte, en die kunnen het best gevuld worden met liederen van Schubert, beursberichten, een aria uit Faust, en de laatste echtscheidingschandaaltjes. Intussen heeft het natuurlijk ook zijn voordeel, want in geval van een schipbreuk, brand aan boord, of een ander ongeluk, kan men van het schip af onmiddellijk verbinding krijgen met de kust. Nu, wij zul-

len er rekening mee moeten houden, en dat is alles. Ik hoop zo snel te kunnen handelen, dat alle radioberichten ter wereld mijnheer Hayfish niet kunnen helpen. Heb je de juwelen van mevrouw Hayfish al gezien?

— 's Ochtends om elf uur? riep Brand verwonderd uit.

— O, als men haar liet begaan, droeg zij ze 's nachts in bed. Waarschijnlijk kleedt zij zich al voor de lunch, en dan zullen wij wel een deel van die kostelijke dingen in haar oren, om haar hals en aan haar polsen kunnen bewonderen. Kijk, daar gaat onze schone Suzanne. Wat doet zij? Aha, zij vindt de marconist niet onaardig, en gaat een praatje met hem maken. Hij glimlacht verheerlijkt, al is hij ook een hoofd kleiner dan zij, en kronkelt zich in allerlei bochten van verrukking. Hij vergeet er bijna de boodschap door, die hij waarschijnlijk voor een van de gasten naar huis moet verzenden. Een hoffelijk jongmens. Nu nodigt hij haar in zijn heiligdom, en zal voor een dankbaar publiek zijn kunsten gaan vertonen.

De beide vrienden hadden dit alles op kunnen merken, gezeten in de schaduw van het zonzeil, in gemakkelijke dekstoelen, en half verscholen achter een van de reddingsboten, waarvan er drie aan boord waren, een aan iedere zijde, en dan nog een dwars boven het achterdek. Al die boten konden in geval van nood zeer gemakkelijk en vlug te water worden gelaten, en ieder kon ruim vijftien personen bevatten.

De achterste bezat bovendien een ahangmotor.

Het spreekt vanzelf, dat Raffles en Brand al deze bijzonderheden wisten, voor zij nog een half uur aan boord waren.

Zij keken nu zwijgend toe, hoe de mooie Suzanne nieuwsgierig het kleine, keurige hokje van de marconist bewonderde, waar het glom van nikkel en gepolijst koper.

Als Brand zich een weinig terzijde boog, kon hij, door een opening in het zonzeil, de antennedraden zien, uitgespannen tussen de twee fijne, dunne masten, aan een waarvan de vlag der

Koninklijke Motorboot Club wapperde.

En terwijl zij daar zo rustig zaten, kregen zij gelegenheid nog meer interessante dingen op te merken.

Mijnheer Ernest Fuller kwam aanwandelen, zogenaamd bij toeval, en kuierde recht toe op de hut van de marconist.

Hij kreeg een kleur, toen hij zijn zeilpet afnam voor de mooie Suzanne, maakte een treffende, zeer oorspronkelijke opmerking over het fraaie weer, stotterde iets aardigs over de elegante jurk van het jonge meisje, en nodigde haar toen uit tot een wandeling over het dek.

Het mooie meisje scheen een ogenblik te aarzelen, liet haar zilveren lachje horen, en zei, met een ondeugende tinteling in haar grote, zwarte ogen:

— Mijnheer Fuller, dat is mij toch werkelijk wat te gevaarlijk. Wat zou uw aanstaande daar wel van zeggen?

De aanstaande kreeg gelegenheid dit aanstonds op te helderen, want daar kwam zij reeds aantrippelen, op het voetspoor van haar gedroste verloofde, en met een suikerzoet glimlachje om de lippen, een van die glimlachjes, die ons steeds op onze hoede moeten doen zijn voor het zwakke geslacht.

Haar stemmetje klonk schijnbaar heel onschuldig en lief, toen Emilia Timrott vroeg:

— Ga je een wandelingetje met mij maken over het dek, Ernest?

Ernest keek als een knaap, die op het stelen van pruimen betrapt is, en zei, dat hij het dolgraag zou doen, dat hij het haar juist had willen voorstellen, en dat hij die dag geen seconde van geluk meer zou hebben gekend, als zij het had geweigerd.

Het is waar, dat hij dit alles verzeerde op een veilige afstand van Suzanne Lenormand, en ook met de rug naar haar toe, zodat hij onmogelijk het spottende lachje kon zien, waarmee het schone kind hem nakeek.

Raffles en Brand hadden die kleine komedie gadeslagen, keken elkander nu glimlachend aan, en staken hun tweede sigaret op.

— Hier hebben wij alweer een klein

romannetje dat zich afspeelt, evenwijdig met dat tussen Harry en Julia... en dat, nadat we de haven pas een uur verlaten hebben, begon Raffles. Het is merkwaardig, welk een sterke invloed een beetje zout water heeft op gevoelige harten. Heb je wel eens opgemerkt, dat aan het strand de meeste huwelijken tot stand komen.

— Ja, en ook ontbonden worden; waarschijnlijk om het verbroken evenwicht te herstellen, antwoordde Brand. Is het nog geen tijd voor de lunch.

— Over een uur, koude nuchterling. Zegt deze zee je dan niets?

— Voorlopig zegt ze me nog niets. Ik krijg er alleen pijn van in de ogen, zoals de zon op de golven schijnt. Wat is dat voor een boot?

Brand keek naar een blijkbaar zeer snelle motorboot, die op een paar kabellengten afstand achter de « Sylvia » aanvoer, en op gelijke hoogte met haar scheen te blijven. Zij moest uit volle zee zijn gekomen, want het was voor het eerst dat de beide vrienden haar zagen. Het was een open boot, geschikt voor zes of zeven personen, maar op het ogenblik schenen er zich slechts twee heren in te bevinden, die naast elkaar waren gezeten.

Raffles tuurde er even naar, en antwoordde toen schouderophalend:

— Het is een open toerboot, zoals er hier te lande duizenden zijn, maar heel snel naar het schijnt. Het is meer een raceboot, te oordelen naar de boeg, die zo ver boven het water uitsteekt. Een naam kan ik niet zien. Er hangt een grijs dekzeil over de voorplecht, die de naam bedekt.

— Politie? vroeg Brand zacht, en op gekscherende toon.

Maar Raffles lachte niet. Hij maakte zijn kijkertas open, nam er zijn voortreffelijke Zeiss uit, bracht die voor het oog, en tuurde er een ogenblik door.

Toen hij het instrument weer liet zakken, lag er een peinzende uitdrukking op zijn gelaat, zijn wenkbrauwen waren een weinig gefronst, en het was alsof hij ernstig over iets nadacht.

— Het is me, begon hij eindelijk langzaam, alsof ik het gezicht van die man

achter het stuurwiel al eens meer gezien heb, maar ik geloof niet dat ik kan zeggen, waar of wanneer. In ieder geval is het niet in een of andere salon geweest, daarop durf ik wel zweren. Kijk jij eens, Charles.

Brand nam op zijn beurt de kijker, keek er een halve minuut door, en zei toen zacht:

— Zijn trekken komen ook mij niet onbekend voor. Hij is geloof ik geen Engelsman. Hij heeft een echt Zuidelijk type: een Spanjaard, een Italiaan, of nog eerder een Roemeen.

— Een Roemeen? fluisterde Raffles levendig. Je brengt me op een idee. Nu weet ik het op eens. Het is Janos Popescu.

Brand had bijna een kreet van verbazing geuit.

Die naam bracht hem allerlei dingen uit een niet eens zo ver verleden voor de geest. Popescu was de naam van een man, die twee jaren geleden een vrij belangrijke rol had gespeeld te New York, waar de politie hem destijds ijverig zocht wegens een paar zware misdrijven. Hij had destijds deel uitgemaakt van de Bende van het Kwade Oog, en Raffles en Brand hadden herhaaldelijk met de kerel te doen gehad. Hij zag er bijna juist uit als toen, behalve dat zijn kort snorretje een weinig in de lengte was uitgegroeid. Maar dat hij het was liet geen twijfel. Wat deed hij hier nu? Waarom volgde hij de « Sylvia »? Want dat hij het motorjacht volgde, ook dat kon niet betwijfeld worden. Schijnbaar toevallig bleef hij op juist dezelfde afstand, en liet het roomkleurig schip niet uit het oog gaan.

Ongetwijfeld gingen dezelfde gedachten door het hoofd der beide vrienden, want zij keken elkander veelbetekenend aan, en juist wilde Brand weer iets zeggen, toen achter hun rug het heldere lachje klonk van Suzanne Lenormand, die juist met een betoverend glimlachje voorlopig afscheid had genomen van de verheerlijkte marconist, en zich naar het achterdek begaf.

Zij liet zich neer op een van de lattenbanken, die zich daar bevonden, en kreeg nu waarschijnlijk ook de open boot in

het oog. Zij keek er een ogenblik naar, stond op, en bleef over de golven turen, een paar minuten lang.

Toen keerde zij op haar schreden terug, om met een stralende blik de beide Timrotts te gaan begroeten, die nu pas hun hutten hadden verlaten, gedost in witte kledij, en blijkbaar zeer tevreden over het leven, en de plaats, die het lot hen daarin had aangewezen.

En zo verstreek de tijd.

Er werd geluncht in de grote eetzaal, die zich onder het dek bevond, maar waarvan alle patrijspoorten wagenwijd waren opengezet.

Die zaal, die het grootste gedeelte van het middenschip besloeg, was zodanig ingericht dat men er de tien kleine tafeltjes zeer gemakkelijk kon wegruimen en de zaal kon veranderen in een slaapzaal, door schutten en gordijnen weer te verdelen, en die geschikt was voor acht of tien opvarenden. Die slaapzaal was dan ook aangewezen aan de mindere goden onder de gasten.

Na de lunch wandelde men aan dek, men speelde bridge, men flirtte, men liet zich bruin branden in de zon, men luisterde via de radio naar een violosonate van een bekend kunstenaar, men verveelde zich, men liet daar niets van merken, kortom men verrichtte hetgeen te doen gebruikelijk is, aan boord van een groot motorjacht.

Toen kwam het diner, en Raffles had alle gelegenheid tot de slotsom te geraken, dat zijn onderneming in ieder geval de moeite zou lonen, want er was bijna geen damesgast, of zij torstte een vracht diamanten en paarden, en hij schatte de waarde van het gehele gezelschap, de stoffelijke waarde, wel te verstaan, op een paar honderd duizend pond sterling.

Na het diner ontstond er een kleine woordenwisseling over de vraag of men 's nachts zou blijven doorvaren of wel ergens voor anker zou gaan. De zenuwachtigen en onervarenen onder de passagiers drongen op dit laatste krachtig aan, want als men stillag in een haven, dan kon men in ieder geval niet overvaren worden, of op een drijvende mijn stoten en in de lucht vliegen.

Ten slotte kwam men overeen, dat

er tussen middernacht en het kriecken van de dag niet gevaren zou worden, en dat men dan onder de kust, al of niet in een haven, voor anker zou gaan. Dit laatste leverde niet het minste gevaar op, zolang de zee spiegelglad bleef als een meer, en de kapitein had verzekerd, dat het weer zeker vele dagen niet zou veranderen.

Toen dit aldus was bijgelegd, werd er wat gedanst.

En terwijl er werd gedanst, ging Suzanne Lenormand weer naar het achterschip, waarschijnlijk omdat zij wat transpireerde en warm had, want zij gebruikte overvloedig haar zakdoek, en waaierde er zich koelte mee toe.

En al die tijd volgde de open motorboot, op een afstand, te ver om haar te kunnen beroepen, en toch nooit zo ver, of men kon haar met het blote oog duidelijk waarnemen.

Toen de duisternis viel, toen de lampions op het ruime voordek werden ontstoken, toen naderde ook de raceboot.

Raffles en Brand zaten op dat ogenblik rustig hun sigaret te roken op het achterdek, en praatten op zachte toon met elkander.

Zij hadden het naderen van de raceboot zeer goed gezien, en nu zei Raffles, zich naar Brand overbuigend:

— Ik zou toch wel eens willen weten wat dit nu eigenlijk te betekenen heeft.

— Het is zeker opvallend, hoe die boot ons volgt als een bulhond.

— Het is eigenlijk geen zeewaardig vaartuig, en als de golven wat hoger waren, zou het een zeer gewaagde onderneming zijn, met zulk een betrekkelijk klein scheepje de Noordzee te bevaren, al is het dan ook op betrekkelijk korte afstand van de kust. Maar het lastige van de zaak is, dat ik Henderson nu bezwaarlijk kan waarschuwen, zonder dat die Popescu het ziet.

— Zou Henderson al aan de oppervlakte zijn gekomen?

— Dat betwijfel ik. Hij moet natuurlijk ook de nabijheid van die hardnekige raceboot al hebben gemerkt, en vindt het misschien gewaagd, aan de oppervlakte te verschijnen. Hij kan ons trouwens door de periscoop even ge-

makkelijk volgen. Maar als je hem wilt waarschuwen, gebruik dan de geheime code, want die kent Popescu heel zeker niet.

— Dat is een goed idee. Ik zal James even laten zien, dat wij op onze post zijn, en dat hij zich gereed moet houden.

— Denk je de slag vannacht te slaan? vroeg Brand bijna onhoorbaar.

— Dat valt nu nog heel moeilijk te zeggen. Ik geloof dat er nog zeer laat gedanst zal worden, en daarbij zullen de dames zich natuurlijk weer tooien met hun sieraden. Ze zo maar af te nemen gaat natuurlijk niet. Ik zal moeten wachten tot zij ze zullen hebben afgelegd. Hoe laat dat kan zijn, ik weet het nog niet, maar Henderson moet zich op alles voorbereid houden.

Raffles was opgestaan en wandelde langzaam naar het achterdek. Hij ging zo staan, dat de reddingboot als het ware een scherm vormde, dat alle valse schijnsels opving, en begon nu met tussenpozen aan zijn sigaar te trekken, na er de as van te hebben afgetikt, zodat het uiteinde telkens weer als een rood seinlichtje opgloeide, en in kracht weer afnam. Hij maakte er tevens kleine bewegingen mee, op en neer, links en rechts, in kringen en slingers, en toen keerde hij zich weer om, en voegde zich weer bij Brand.

Het was een weinig koel geworden, en de beide mannen hadden hun donkere overjassen aangetrokken. Zij spraken wel een kwartier lang geen woord, niemand kon weten dat zij zich daar bevonden, en eensklaps hoorden zij vlak bij zich het ruisen van vrouwenkleding. En zij wisten ook dadelijk wie het alleen maar kon zijn. Want Suzanne Lenormand was de enige, die zich die avond vertoond had in een soort regementel van zijde, nieuw nog, en die bij iedere stap ruiste.

Zij zagen niets anders van haar dan de onderkant van haar kort rokje, haar vleeskleurige nylons en de sierlijke, witte schoentjes.

Zij liep snel voorbij, blijkbaar zonder iets van hen te bemerken, tot zij het achterdek bereikte, waar het volkomen duister was.

Zij trok de donkere regenmantel zo dicht mogelijk om zich heen, en nu klonk er een zacht tikkend, onregelmatig geluid, dat enige minuten achtereen aanhield.

— Wat voert zij toch uit? vroeg Brand, die zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Raffles had gebracht.

Wat is dat voor een geluid?

— Dat is het knippen van haar zaklantaarn, antwoordde Raffles kalm. Het is heel eenvoudig. De jongedame geeft seinen aan die open raceboot, en wij kunnen het licht alleen maar niet zien, omdat zij met de rug naar ons toe staat.

HOOFDSTUK V

EEN BRUTAAL STUKJE

Van de raceboot kwam maar een enkel sein terug. Het groene bakboordlicht rees een ogenblik in de hoogte, en dat moest waarschijnlijk beduiden dat het sein begrepen was.

De jonge vrouw bleef nog even staan, en keerde toen op haar schreden terug. Raffles en Brand maakten zich zo klein mogelijk met hun gezichten verborgen in de hoog opgezette kragen van hun overjassen, en tot zelfs hun adem inhoudend.

Zij hoorden weer het geruis van de zijde, dat snel wegstierf, en daarop, enige seconden later, het heldere lachje van Suzanne Lenormand, die zich weer bij de gasten op het fantastisch verlichte voordek had gevoegd.

Brand bevrijdde zijn gelaat, vergewiste zich, dat er zich hier niemand op het donkere achterdek bevond, en vroeg toen op fluisterende toon, ten hoogste verbaasd:

— Wat moet dit alles nu eigenlijk voorstellen? Zou dat meisje werkelijk in verbinding staan met die Popescu en zijn boot?

— Wij zullen tenminste maar niet aannemen, amice, dat zij de zeemeewen met haar seinen vermaakt, antwoordde Raffles sarcastisch. Het is zo helder als glas, dat die twee kerels iets in de zin hebben, dat die Suzanne hun medeplichtige aan boord is, die alles moet voorbereiden, en dat ik achter het

net dreig te vissen. Maar ik hoop toch dat het zover niet zal komen, want ik zou de schande niet overleven, het onderspit te moeten delven voor die Roemeen.

— Intussen maakt dit alles de zaak heel ingewikkeld, merkte Brand op. Want die Suzanne zal vannacht ook aan de slag willen gaan. Wisten wij maar wat zij geseind heeft.

— Wij weten het niet, en wij moeten ons over dat gemis zo goed mogelijk zien te troosten. Ik weet volstrekt niet wat zij van plan is, maar mij dunkt, het meest voor de hand liggende is, dat zij zoveel mogelijk tracht bijeen te roven, van het geroofde een bundeltje maakt, het bevestigt aan een der tien of twaalf reddingsboeien, die hier fatsoenshalve langs de reling zijn bevestigd, en het ding in zee werpt, dus ongeveer hetzelfde wat ik van plan was. Die witte boei is gemakkelijk te zien, mijnheer Popescu en zijn makker zullen dat ding opvissen met wat er aan hangt, en daar mejuffrouw Lenormand natuurlijk niet in het bezit zal worden bevonden van enig gestolen voorwerp, zal men haar ook onmogelijk kunnen betichten, natuurlijk tenzij zij op heterdaad betrapt wordt.

Brand had een ogenblik in gedachten verzonken voor zich uit getuurd naar het groene en rode boordlicht van de

open raceboot, en hernam nu hoofdschuddend:

— Het zal op niets uitloopen, Edward. Het wordt een gevaarlijke grap, die ons lelijk zou opbreken. Het zou toch al heel moeilijk zijn geweest, in de hutten van de dames door te dringen en ongemerkt de juwelen weg te nemen, maar het komt mij volkomen onmogelijk voor, als er kapers op de kust zijn.

— En toch zullen we dat varkentje wassen, Charles, zei Raffles op zachte toon, maar met een stem, waarin zijn onwrikbaar besluit doorklonk. Je moet toch wel begrijpen, dat ik mij al die moeite niet voor niets heb gegeven. Zou je ook niet denken, dat ik schadeloos gesteld moet worden voor de pijnigingen, die ik in het gezelschap van mijnheer Hayfish onderga? En wat onze kleine manipulatie zelve betreft, dat is veel minder moeilijk dan je denkt. Want geen ogenblik zal het in het brein van een der opvarenden opkomen, dat iemand zo brutaal zou kunnen zijn, hier op open zee juwelen te stelen, op zulk een klein schip, waar men onmogelijk iets langer dan een paar uren verborgen kan houden, en dat een radiografische installatie aan boord heeft. De dames zullen dus tamelijk nonchalant omgaan met hun kostbare versierselen, en de deuren van de hutten zullen wel heel gemakkelijk te openen zijn.

— Maar de eerste de beste zal een keel opzetten van belang, als zij mocht wakker worden en dan zou ons niets anders overblijven dan de vlucht, wierp Brand hem tegen.

— Maar Charles, geloof je dan dat ik zo iets onwelvoegelijks zou begaan als 's nachts ongevraagd door te dringen in het slaapvertrek ener dame? Natuurlijk zou dat veel te gevaarlijk zijn.

— Maar zij zullen de juwelen zeker niet afleggen voor zij zich ter ruste be-
geven, hield Brand aan.

— Dat is voor mijn doel ook precies voldoende. Zij zullen ze in ieder geval wel niet aanhouden, en meer verlang ik niet. De dames begeven zich natuurlijk allemaal omstreeks hetzelfde ogenblik naar hun hutten en daarop is mijn plannetje gebaseerd. Men kan hier

nu eenmaal niet doen, wat zo menigmaal gelukt is in een stampvolle balzaal, in een van de huizen van Londen.

Brand, die voortdurend naar de lichten van de raceboot van de Popescu had getuurd, zei eensklaps fluisterend:

— Wat doen zij daar nu?

— Ik geloof dat zij wat dichterbij komen, gaf Raffles even zacht ten antwoord.

— Geloof je dat het onmogelijk is dat zij onze duikboot gezien hebben?

— Volkomen onmogelijk. Want ware het zo, dan zouden zij dadelijk de partij gewonnen hebben gegeven. Zij zouden de betekenis daarvan wel begrepen hebben, en zeker hebben afgezien van de ongelijke strijd, die hun alleen maar groot nadeel zou kunnen berokkenen. Overigens, Henderson zal niet boven water zijn gekomen, wees daar maar zeker van.

Terwijl Raffles en Brand dit korte gesprek voerden, klonk op het voordek boven alles uit de loudspeaker, die een jazzband over het dek galmde.

Nu en dan klonk het schuifelen van de voetstappen dichtbij, dan was een of ander paartje, zogenaamd bij toeval, een weinig afgedwaald naar de wat donkerder regionen van het dek, waar het licht van de lampions niet doordrong.

Dat kon natuurlijk aan weerszijden gebeuren want, zoals reeds beschreven, de dubbele rij statiehutten met een middengang strekte zich uit over het midden van het voornaamste dek, zodat aan weerskanten een loopgraaf overbleef ter breedte van ruim een meter.

Halverwege die rij hutten verhief zich iets hoger, de brug, waar de kapitein en de stuurman zich ophielden, en die men aan beide zijde kon bereiken langs een trap van zeven treden.

De beide mannen bevonden zich daarboven, opgesloten in een soort glazen kamertje, en vandaar konden zij het gehele bovendek overzien, behalve de deur van de hut van de marconist aan de ene kant, en die van de kapitein zelf aan de andere kant, want die bevonden zich juist onder de brug.

En nu was het voor Raffles en Brand wel wat vermakelijk, rechts herhaalde

malen de schijnbaar opgewekte stem te horen van Emilia Timrott, die danste met een der jongelui, maar wier lachje soms wel wat te schel en geforceerd klonk, om echt te kunnen zijn, en links het zilveren lachen van Suzanne Lenor-mand, die, dicht aan de borst gedrukt van Ernest Fuller, de duistere contreien van het schip naderde.

De beide vrienden zaten op hun plekje als het ware op de balans van de weegschaal, en zo bemerkten zij hoe de schaal rechts hoe langer hoe meer naar beneden ging, naarmate de schaal links rees.

— Dat arme kind, mompelde Brand zachtjes. Die kleine Emilia doet net of zij heel vrolijk is, maar zij zou wel willen gillen en schreeuwen om het pikzwarte verraad van haar verloofde, die gevangen is in de kluisters van dat schepsel. Als wij hem eens vertelden, wie zij was.

— Vooral niets overhaastigs, amice, waarschuwde Raffles hem. Als het lieve kind zijn juwelen gestolen heeft, zal hij het zelf wel merken, dunkt mij. Wij zouden veel bederven en niets winnen, want om te beginnen zou men zich wel eens kunnen afvragen, hoe het komt dat wij die Popescu zo gauw herkend hebben. Dat kunnen alleen politiebeamten, of lieden van zijn eigen slag.

— Wat ben je dan van plan?

— Om te beginnen ben ik van plan... te wachten. Het is nu nog pas tien uur, en al gaat men op zee eerder slapen dan op het land, het zal toch nog wel een uurtje duren voor de vermoedheid zich laat gelden, gepaard met de invloed van de wijn en de dans, en de gasten zich ter ruste begeven.

De beide mannen zwegen een ogenblik, en toen hernam Brand weer, zich dichter in zijn overjas hullend:

— De nachten zijn tamelijk guur.

— Des te beter, antwoordde Raffles laconiek. Het komt vaker voor, na zulk een warme dag. Vooral op zee. De dames zullen de patrijspoorten van hun kajuiten waarschijnlijk allen sluiten.

— En hun deuren waarschijnlijk ook, zei Brand glimlachend. Ik ben dus wel benieuwd, hoe je ditmaal de kwestie wilt

trachten op te lossen. Want de kapitein die daar boven op de brug blijft, of wel de stuurman, die hem vervangt, terwijl de kapitein slaapt, zal iedere beweging van je kunnen volgen.

— Charles, ik moet weer ontevreden over je zijn. Dan let je toch niet goed op de omgeving. Het zou dat misschien kunnen doen, als het zonzeil was ingenomen.

Maar dat is nu eenmaal niet het geval. Het is uitgespannen gebleven, en dat zal wel de hele reis zo blijven, want het houdt de zonnestralen zowel als de regen tegen. Alleen bij stormweer zal het misschien worden ingenomen. Maar al was het niet zo, de kapitein kan ook niet door hout heen kijken, en ik denk voorlopig alleen iets met de middengang te maken te hebben.

— Waarop de deuren van de hutten voor het merendeel uitkomen?

— Precies. De patrijspoorten zijn aan de zijde van de zee, en als dat zonnescherm er niet was, zou men, vooral wanneer de maan schijnt, zelfs bij nacht personen kunnen onderscheiden, die zich voor die venstertjes wat al te lang en op verdachte wijze ophouden.

— Maar... dan is er toch iets dat ik volstrekt niet begrijp, hernam Brand met een verbijsterde blik in zijn ogen. Je wilde om fatsoensredenen, niet in de hutten der dames binnentreden.

— En daar blijf ik bij, antwoordde Raffles met komische ernst. Ik denk er niet aan, mijn zieleheil in de waagschaal te stellen.

— Dan zou ik wel eens willen weten, hoe je er binnen denkt te komen. Wil je het mij soms op laten knappen? Gaat mijn zieleheil je minder ter harte, dan je eigen?

— Grote goden, nee Charles. Waar denk je aan? hernam Raffles met heilige afschuw. Heb je mij ooit het bijbelwoord horen gebruiken: «ben ik mijns broeders hoeder?» Wel degelijk wil ik je behoeden, en ik zal je dan ook niet blootstellen aan verleidingen, die ik mijzelf bespaar.

— Dan geef ik het op, hernam Brand met een zucht van wanhoop. Je spreekt weer in raadselen, en ik vrees dat je

weer een van die verrassingen voor mij in petto hebt gehouden, die mij altijd de doodstuipen op het lijf hebben gejaagd. Blaas je het hele schip op? Maak je een lek, en moeten allen zich overhaast redden in de boten? Zal Henderson ons torpederen? Overval je de bemanning, en laat je de « Sylvia » op een stille plek op de kust lopen?

— Alle vier die middelen, amice, zijn schitterend; zij pleiten voor je vindingsrijkheid, maar zij horen, helaas, meer thuis op het witte doek, of op het ouderwetse schouwtoneel, dan in de nuchtere koude werkelijkheid. Maar ik wil je niet langer in onzekerheid laten, arme kerel. Mijn methode is zeer eenvoudig, zij heeft dit voor, dat zij ons zo goed als volkomen buiten schot stelt, terwijl mislukking uitgesloten is. Ik prees zoëven de kilheid van de avond, en niet zonder nevengeachte. Want de dames zullen het patrijspoortje gesloten houden. De stathutten zijn niet zeer groot, en het zal heel gemakkelijk vallen, die binnen enkele minuten te vullen met een weinigje van dat onschadelijke gas, dat zeer vlug bedwelmt, voor de tijd van één tot drie of vier uren.

— Zoiets vermoedde ik, zei Brand. Maar het gas zal toch de juwelen niet van zelf naar buiten drijven.

— Het gas niet, Charles, maar wel deze sinjeur.

Met een snelle beweging sloeg Raffles zijn overjas open, en toonde zijn wijde en diepe binnenzak.

Brand had moeite, een kreet van verwondering te weerhouden.

Uit de zak loerde een schrandere, heel klein fijn behaard kopje, waarin twee gitzwarte kraallogjes ondeugend schitterden, met een bijna menselijke uitdrukking van verstand.

— Goeie ganade. Dit allerliefste mantelaapje, dat de begeerte zou opwekken van menige dame, en dat heel gemakkelijk verborgen kan worden in een binnenzak, of in het kleinste valiesje, omdat het nauwelijks een hand groot is, en dat wij een paar weken geleden hebben meegebracht van Cocoseiland, heb ik in die tijd zo voortreffelijk afgericht, dat de wereldberoemde consul,

de grote chimpansee er maar een onhandige stumper bij is. Laat ik er dadelijk aan toevoegen, dat die dressuur zeer eenzijdig was. Ik richtte onze kleine Pipo uitsluitend af op het weghalen van glinsterende voorwerpen, en wel speciaal van goud en juwelen. Zilver laat hij liggen met de verachting van een man, die nauwkeurig weet wat het waard is. Ik dresseerde hem op gouden souvereïns en zilverstukjes van juist dezelfde grootte en na een paar dagen bracht hij mij uitsluitend goudstukken, die kleine ondeugd. Naderhand kon ik juwelen verstoppen op de onmogelijke plaatsen, en hij wist ze te vinden, en ze zo voorzichtig te hanteren, alsof ze van zijendraad waren gemaakt. Ditmaal hindert het trouwens niets, of hij een kleine onhandigheid begaat op dat gebied, want onze dames zullen vast slapen. En dat hun aanblik hem zal verontrusten, dat geloof ik niet.

— Het is geniaal, prees Brand vol bewondering. Maar hoe krijg je hem binnen?

— Door de luchtkokertjes boven de deuren en waar het kan: door de patrijspoortjes.

— En het gas? Zou hem dat geen kwaad doen?

— Het zou het arme dier waarschijnlijk op slag doden. Ik heb hem dan ook gewend aan een allerliefst gasmaskertje, dat hem moet beschutten.

Raffles had het kleine, sierlijke aapje uit de zak te voorschijn gehaald, en streelde het zijdeachtige haar met zijn lange, witte vingers, maar toen het dier tje rilde van de onverwachte koude, stopte hij het haastig weer weg, en het maakte zich weer een heerlijk, warm nestje in de ruime binnenzak.

Weer verliepen tien minuten, zonder dat er een woord werd gesproken.

Nog altijd schetterde de jazzband, alsof ergens, onzichtbaar, een van die troepjes muzikanten stond opgesteld, die met behulp van slechts enkele blaasinstrumenten, een trom en een triangel, de bekende helse muziek weten voort te brengen, die noodzakelijk is, om de vreugde van een moderne balzaal te volmaken.

Maar nu en dan hoorde men een deur

openen en weer sluiten, en het was duidelijk, dat de grote vermoedenissen van die dag, van zon en lucht, hun invloed deden gelden op lichamen, die gewend waren aan bankkantoren, bedompte huiskamers, clublokalen en dancings.

De kapitein, die tot dusverre meestal op de brug had gestaan, maar toch nu en dan een dansje had meegedaan, kwam nu voorgoed naar beneden, om enige uren te gaan slapen, na zich te hebben overtuigd, dat het stuurwiel in veilige handen was, bij een der matrozen, die als stuurman fungeerde.

Dat was nu de enige man daarboven op de brug.

Als Raffles of Brand opstonden, van hun plekje, dan konden zij, over de platte dakjes der achterste rij statiehutten heen, de man op de rug zien, het sterk verlichte kompas, het seinbord naar de machinekamer, en een gedeelte van het grote stuurrad.

— Het is zonde om met zulk een groot vaartuig langs de kust te blijven hangen, mompelde Brand afkeurend.

— Dat geef ik toe, zei Raffles. Men zou er zeer goed een reis naar de Middellandse Zee mee kunnen maken, en zelfs bij goed weer, zou men er de Oceaan mee kunnen oversteken. Het wordt wel eens met kleiner scheepjes gedaan.

De schuifelende voetstappen werden zoetjes aan minder hoorbaar. Suzanne scheen nu met een ander te dansen, en de beide mannen hoorden in de verte de onderdrukte klachten van Emilia Timrott, die het aan de stok had met haar ontrouwe, vlinderachtige, meer dan wuffte verloofde.

Nu en dan rolde, als een verre donder, de vette lach van mijnheer Hayfish over het dek, die meer van zijn eigen port gedronken scheen te hebben, dan misschien wel goed voor hem was.

— Laat hem maar lachen, fluisterde Raffles zachtjes. Over een kwartier zal hem de lust om te lachen wel zijn vergaan. Wij moeten snel aan het werk, amice, want tot iedere prijs moeten wij die juffrouw Lenormand voor zijn.

— Ik begrijp haar onbeschaamdheid niet, meende Brand. Zij moet er toch op rekenen, dat onmiddellijk de kust ge-

waarschuwd zal worden, en dat van de dichtstbijzijnde havenplaats een politieboot zal komen aanzetten?

— Je kent de listigheid van de vrouwen nog niet, Charles, antwoordde Raffles hoofdschuddend. De boot van haar medeplichtingen loopt zeer snel, maar daarop laat zij het natuurlijk niet aankomen. Hoor je haar nu lachen?

— O ja, heel goed. Wie is het slachtoffer?

— Wel, de marconist, antwoordde Raffles veelbetekenend. Begrijp je het? Wordt het je nu ook duidelijker waarom zij de betekenis van alle knopjes en hefboomen in zijn installatie, wilde weten?

— Die sluwe feeks, fluisterde Brand. Maar waarheen denken zij te ontkomen?

— Wel naar de eerste de beste Hollandse, Belgische, Franse, of Noorse havenstad. Zij hebben de tijd voor zich, want zij zullen er ook wel voor zorgen, dat de «Sylvia» niet al te gauw een haven kan bereiken, vanwaar zij de politie aanstonds naar alle havens van het Kanaal en de Noordzee zou kunnen seinen. Wij lopen zelfs veel kans, dat zij zal trachten de motoren te beschadigen of eenvoudig een lek in het schip te maken. Wij zijn hier wel drie uur stromens van de kust, maar een sloep die geroeid moet worden, zou er natuurlijk wel een uur of acht over doen.

— Prettige vooruitzichten, zuchtte Brand.

— O, ik hoop haar voor te zijn, stelde Raffles hem gerust.

— Maar welk middel zou zij willen toepassen?

— Hierop moet ik je het antwoord schuldig blijven, Charles. Ik weet het volstrekt niet, ik heb er zelfs niet het flauwste denkbeeld van. Maar wij zullen het wel merken, tenminste wanneer wij voor die tijd al niet lang dit schip verlaten hebben, en nu het tijd wordt om in actie te komen, zal ik Henderson de laatste instructies geven. Het is vrij gevaarlijk, maar gelukkig schijnt het weer een beetje te gaan veranderen, de maan is niet zichtbaar tenminste, en die daar in de open raceboot, zullen het grijze ding niet zo gauw zien.

— En wij? Wat doen wij, als je geslaagd bent, en wij hebben weggepikt wat er weg te pikken valt?

— Wel, alles wordt aan een boei overboord gezet, en wij wachten rustig de gevolgen af.

— Schitterend. En als mijnheer Popescu onze buit opvist.

— Laat dat maar gerust aan Henderson over. Die heeft zijn ogen niet in zijn zak, en weet wel wat hij doen moet om het te beletten. Kom aan, het is tijd.

Raffles stak een verse sigaar aan, deed een paar trekjes tot de top goed gloeide, trad langzaam naar de reling van het achterdek bij de reddingsboot, en herhaalde daar zijn seinen van die avond. Hij waarschuwde Henderson voor de raceboot met de beide bandie-

ten, en zei, dat hij zich op alles moest voorbereid houden.

Het was op dat ogenblik bijna geheel stil op het dek.

Maar toen de beide vrienden eindelijk opstonden, zogenaamd om zich ook ter ruste te begeven, en langs de hut van de marconist kwamen, waarvan de deur nog open stond, hoorden en zagen zij hoe de jongeman wanhopig aan allerlei knoppen trok en op toetsen drukte.

— Iets niet in orde, mijnheer? vroeg Raffles op hoffelijke toon, terwijl hij zijn pet afnam.

— Niet in orde, mijnheer? herhaalde de marconist, op zachte, vertwijfelde toon. Wel, ik weet niet wat het ding mankeert, het is me volkomen onmogelijk verbinding te krijgen met welk station ter wereld dan ook.

HOOFDSTUK VI

HET ONVOORZIENE GEBEURT

Tien minuten daarna bevonden Raffles en Brand zich in hun hut.

Het was de laatste van de rij, of de eerste te rekenen van het roer, en de omstandigheden waren hun zeer gunstig, want het was een van de vier hutten, de laatste twee en de voorste twee, die hun deuren ter zijde hadden, of liever aan de achterkant, zodat de man op de brug, zelfs al zou hij achterom hebben gekeken, onmogelijk kon waarnemen, of allen zich in hun hut bevonden.

Om geen argwaan hoegenaamd te wekken, staken zij zich allereerst in hun pyjama's en toen nam Raffles uit zijn

goed gesloten valies het kleine gasapparaat, dat hem moest dienen bij zijn onderneming.

Een enkele dag was voor hem voldoende geweest, de ligging der hutten nauwkeurig te leren kennen, te weten wie ze bewoonden, en of het de moeite loonde, de bewoonster van haar diamanten en verdere sieraden te ontdoen.

Het gasreservoir van zijn toestelletje was zo klein, en zo licht, nauwelijks vier kilo, dat een man het zeer gemakkelijk kon dragen en hanteren. Het werd verborgen in een soort actetas van zadel-

leer, en stond nu gereed om te worden gebruikt.

Pipo kreeg een plaatsje in een van de zijzakken van zijn baas, en nog wachtten de vrienden even totdat alles om hen heen stil was.

Nu opende Raffles heel zacht de deur, luisterde, wenkte Brand, die hem volgde, en het volgende ogenblik stonden zij aan het begin van de dwarsgang, die eveneens door een deur was afgesloten.

Nu riskeerden zij natuurlijk het grote gevaar, aanstonds Suzanne Lenormand tegen het lijf te lopen, want omtrent de doeleinden van die jonge dame behoefde men nu natuurlijk niet langer in het onzekere te verkeren.

Zij en niemand anders had op een even sluwe als afdoende wijze het radio-toestel volkomen onbruikbaar gemaakt, en de marconist zou zeker een paar uren nodig hebben, het toestel te repareren.

De gang was op dit ogenblik spaarzaam verlicht door een enkel electrisch lampje aan de zoldering.

Deze gang was overdekt door hetzelfde dak, dat ook de hutten ter weerszijden afdekte en was omstreeks tachtig centimeters breed, zodat twee niet al te dikke mensen elkander er juist konden passeren, zonder elkaar aan te raken.

De hutdeuren waren allen van gepolitoerd mahoniehout en droegen allen een nummer.

— Hebben die deuren grendels? vroeg Brand bijna onhoorbaar.

— Neen, evenmin als de onze. Men sluit zijn deur, door van binnen de sleutel om te draaien.

Toen Raffles zag dat de deur aan de andere zijde van de lange gang eveneens dicht was, draaide hij even de schakelaar van het electrische licht om, en in het korte ogenblik van duisternis bemerkte hij, dat er nog slechts onder één enkele deurkier licht te zien viel.

En die deur sloot de hut van Suzanne Lenormand af...

Raffles begreep, dat ook zij wachtte op het ogenblik, waarop zij in actie zou kunnen komen.

En daarom liet zijn hand de schakelaar los, en het bleef donker.

Raffles en Brand sloegen, wat zij eerst hadden willen nalaten, de zwarte doeken om, die zij tot dat doel hadden meegenomen, en bonden zich de doorschijnende dunne zijden zakdoeken voor het gelaat, waardoorheen zij voldoende konden zien, maar die hun gelaat volkomen onzichtbaar maakten.

Zij moesten tot het laatste ogenblik trachten als daders onbekend te blijven.

Nu begon, half op de tast, het lastige en gevaarlijke werk.

Terwijl Brand postvatte bij de deur met de lichtende kier, zijn revolver in de vuist, en klaar om Suzanne Lenormand onmiddellijk tot rede te dwingen, spoot Raffles zo vlug hij kon het gas onder de deurkieren in de hutten.

Op die wijze behandelde hij er acht, en toen hij de achtste achter de rug had, was het juist tijd, om numero één onder handen te nemen.

Hij nam Pipo voorzichtig beet en plaatste het aapje voor het luchtgat. Het diertje verdween er onmiddellijk in.

Er verliepen twee minuten in grote spanning, en toen keerde het schrandere dier terug, een klein kistje achter zich aanslepend.

Hoe het mogelijk was geweest, hoe Pipo in dat kistje van sandelhout de aanwezigheid van kostbaarheden wist te raden, mocht een wonder heten, maar het bevatte ze dan toch.

En zo ging het steeds verder.

Pipo bracht vlug en ijverig, alsof hij er zelf plezier in had, door de luchtkokers doosjes met glinsterende oorringen aan, étuis met paarlen, maar ook een los diamanten collier van zeer grote waarde, ringen met kolossale safieren, en dat alles met een vlugheid en geruisloosheid, die vele beroepsinbrekers het kleine diertje zouden hebben benijd.

Er was niet aan te twijfelen of daarbinnen sliepen alle beroofden zo vast als zij misschien nog nooit geslapen hadden.

Het aapje kwam juist uit het zevende luchtgat, toen zich een lichte schok deed gevoelen, die Brand verschrikt het hoofd naar Raffles deed omwenden.

Het was juist, alsof de boot heel even in aanvaring was geweest met een stei-

ger, of dat een ander vaartuig langs zij was komen liggen.

— Daar zijn zij, fluisterde Raffles snel, die de betekenis van die lichte schok aanstonds begreep. Ik geloof waarachtig, dat zij aan boord willen komen. Vlucht voortgemaakt, Charles.

Snel alles bijeengrissend, en het aapje in zijn zak stekend, trad Raffles in de volkomen duistere gang weer op de deur toe, die haar aan deze kant afsloot, met Brand op zijn hielen, toen zij weer doodstil stonden op het geluid van een deur, die heel zacht geopend werd.

Het kon niet anders, of het moest de deur zijn van Suzanne Lenormand.

De beide mannen hielden hun adem in, gereed om de deur open te rukken en haastig hun eigen hut binnen te gaan toen de gangdeur aan de andere kant behoedzaam geopend werd, en een flauw schijnsel een kort ogenblik de gedaante van een vrouw verlichtte.

Daarop ging die deur even zacht dicht.

— Vlucht met alles overboord, fluisterde Raffles, die naarmate hij de buit had binnengehaald, alles in een waterdichte zak had gestopt, die verbonden was aan een kurken drijver, die nog meer dan het gewicht van een mens kon dragen, en die met een wit plastic hulsel was overtrokken, opdat het geval op verre afstand, ook des nachts, zichtbaar zou zijn.

Raffles trok de deur bliksemsnel open en het volgende ogenblik trad hij toe op de verschansing, liet een ogenblik zijn zaklantaarn een flikkersein geven, en daar plonsde reeds de kurken drijver overboord, met een vrij ver hoorbaar geluid.

Bijna tegelijkertijd klonk van de commandobrug een kwade, verwonderde stem, die schreeuwde:

— Wat moet dat? Wat heeft dat te betekenen? Waarom hebben jullie geen navigatielichten op?

Nauwelijks zweeg die stem, of een krachtige motor begon te ronken, een schroef sloeg vinnig het water, en de beide mannen zagen duidelijk, hoe een donkere, langwerpige gedaante zich van het schip losmaakte en in de schemerachtige duisternis verdween.

Zonder iets te begrijpen van dit voorval, wilden zij zich al naar hun hut begeben, toen er plotseling een schelle vrouwenstem klonk, die commandeerde:

— Handen op!

— Zijn zij nu aan boord, of zijn zij niet aan boord? vroeg Brand. Wat gebeurt er toch?

— Er gebeurt, dat ik een ezel ben geweest, en te veel lawaai heb gemaakt met mijn drijver, klonk het antwoord van Raffles. Want mijn ogen moeten mij al sterk bedriegen, als daar niet die vervloekte Popescu met zijn maat in volle vaart op onze buit toestevenen, om hem op te pikken, en hun medeplichtige kalmpjes in de steek laten, die nog van niets weet, en daar nog maar altijd aan het schreeuwen blijft, in de veronderstelling dat haar medeplichtigen wel al aan boord zullen zijn op het afgesproken uur. En wij kunnen niets anders doen dan onze hut opzoeken. Vlucht, weg met die zwarte lappen.

Het behoeft ternauwernood te worden gezegd, dat Raffles ook zijn gastoestel en lopers de weg had doen volgen van de zwarte doeken.

Intussen was het verre van stil gebleven op het schip, want nog altijd klonk de schrille kreet van Suzanne Lenormand, die bevelend riep:

— Handen op. Gehoorzaam onmiddellijk, of wij schieten. Jongens. Houdt de anderen in bedwang.

— Ik geloof dat de jongens er al lang vandoor zijn, zei Brand zacht lachend. Zij is een beetje te vroeg begonnen, geloof ik.

— Dat ben ik niet met je eens, Charles. Zij zal zich nauwkeurig aan de afspraak hebben gehouden, en toen zij de schok voelde van de motorboot, kon zij niet anders denken, of haar medeplichtigen zouden haar het volgende ogenblik komen bijstaan. Toen die echter het witte ding in zee zagen, of hoorden vallen, meenden die twee op hun beurt, dat onze Suzanne er al helemaal alleen in geslaagd was de buit te verzamelen en gingen het fraais oppikken.

— Als Henderson dat maar gezien heeft.

— Dat moeten wij maar hopen, ant-

woordde Raffles' laconiek. Wij kunnen bezwaarlijk in zee springen, om ons van de zaak te gaan overtuigen.

— Maar met de motorsloep? opperde Brand.

— Gebruik toch je verstand, Charles. Wie op dit ogenblik van boord gaat, is natuurlijk de dader.

— Terwijl die vrouw met haar revolver...?

— Ook dan. Dan zijn de vertrekkende medeplichtigen geweest. Hoor nu eens voor de liefhebberij dat gekrijs. Dat zijn zeker de damesgasten, die op deze wijze tegen een revolvershot protesteren.

Inderdaad klonken er nu overal verschrikte kreten.

Daar bovenuit klonk de bulderende stem van de kapitein.

Ook mijnheer Hayfish liet zich niet onbetuigd.

Men hoorde hem op het voorschip loeien:

— Als u maar weet, dat ik er de politie bijhaal!!

Het enig antwoord was een schrille vrouwenlach, en het opnieuw herhaalde bevel:

— Handen op, of wij schieten. Jongens, help mij.

— Wat wil ze toch van haar jongens? vroeg Brand nu luid lachend. Die zal ze misschien helemaal niet meer terugzien.

— De hele zaak tussen die drie is een afschuwelijk misverstand, zei Raffles glimlachend. Zij hadden de afspraak beter moeten maken. Maar wij zullen er van profiteren, daar nu de aandacht geheel en al geconcentreerd is op die jongedame. Laten wij maar eens gaan kijken, maar steek je revolver voor de securiteit in je zak.

— Zo maar, in onze pyjama? vroeg Brand verschrikt.

— Waarom niet? Geloof je soms, dat de andere heren zich snel even in rok gestoken hebben, toen zij die Suzanne met een revolver zagen zwaaien? Vlug wat, wij mogen vooral het einde van de grap niet missen.

En zo renden Raffles en Brand op hun mulen, en in hun zijden pyjama's met verwarde haren, als lieden die zo-

even hun bed verlaten hebben, over het dek naar de voorplecht.

Daar stonden vier of vijf dames uit de grote zaal beneden, die gewekt waren door het lawaai, en naar boven waren gekomen, twee in pyjama, de anderen in een ouderwetse nachtjapon, met een sjaal omgeslagen, en die allen met elkander gemeen hadden, dat zij op hun benen stonden te trillen, en even wit waren als het linnen van hun nachtgoed.

Het is erg om het te moeten neerschrijven, maar de heren vertoonden eigenlijk geen ander beeld dan de leden van de sexe, die men heden ten dage ten onrechte nog steeds zwak pleegt te noemen. Zij stonden dicht opeen gedrongen als een kudde schapen, vluchtend voor het onweer, en met de rug naar de bui gekeerd. Dit laatste ging evenwel niet geheel op, want zij hadden de bui juist voor zich, in de gedaante van een schone furie, die tegenover hen stond, in iedere hand een browning van het grootste kaliber.

Nu, Suzanne Lenormand was werkelijk niet meer te herkennen.

Het bevallige, mooie sportmeisje van die namiddag was veranderd in een tigerin in mensengedaante met flikkerende ogen, half geopende mond, tussen welks rode lippen de witte tanden als die van een getergde wolvin blikkerden, en zij stond daar, alsof zij gereed was, zich op de tegenstanders te werpen.

Nu en dan wierp zij snelle blikken achter zich, en liet een ongeduldige kreet horen, als om haar metgezellen tot spoed aan te manen.

De arme Ernest Fuller stond vlak tegenover haar, en had het twijfelachtige voorrecht, de gevolgen van die betreuenswaardige gedaantewisseling, om zo te zeggen, uit de eerste hand te ontvangen en rechtstreeks bij het drama te worden betrokken.

— Ga daar allemaal bij die kaapstander staan, schreeuwde Suzanne Lenormand weer en verroer geen vin, want wie het waagt, is er geweest.

Zij dreef zonder de minste moeite de laffe troep op een hoopje op het uiterste puntje van de voorplecht, zodat iedere

verdere stap hen over de verschansing zou hebben doen vallen.

De vrouw volgde langzaam, met haar brownings opgeheven, toen zij eensklaps bleef staan.

Zij voelde een drukking ter weerszijden van haar lichaam, ongeveer tussen de zesde en zevende rib, die dit stilstaan veroorzaakte. En onmiddellijk daarna hoorde zij een rustige stem, die beval:

— Gooi dadelijk die brownings weg, schone jongedame, of wij halen de trekker over.

Suzanne Lenormand was een te ver-

standige vrouw, om niet dadelijk in te zien, dat het spel, op dit ogenblik althans, verloren was.

Zij had het glinsteren van twee revolverlopen gezien, links en rechts van zich, en een blik geworpen in het kalme gelaat van Lord William Aberdeen. Aan de andere kant stond zijn secretaris.

Zij verbleekte zienderogen, maar het volgende ogenblik vielen de brownings met een harde slag op het dek, waarna Brand die met Raffles volkomen onhoorbaar achter de vrouw was aangeslopen, ze met een enkele beweging van zijn voet in zee veegde.

HOOFDSTUK VII

WIE HET LAATST LACHT...

In het verdwaasde troepje mensen op het voordek waren er enigen, die een hoog, geforceerd lachje lieten horen. Dat waren natuurlijk de zenuwen, die op de spanning reageerden.

Suzanne Lenormand had een woeste blik geworpen op Raffles, en beet zich de lippen bijna tot bloeden. Zoekend gingen haar ogen over het dek, waarop nu reeds lang haar lotgenoten hadden moeten verschijnen, maar Raffles zei spottend:

— Ik geloof niet, mademoiselle, dat gij behoeft te zoeken naar uw medeplichtigen, dat waren zeker die lieden in die open raceboot? Ik geloof dat zij daarginds varen.

Iedereen keek in de door Raffles aangeduide richting.

Het was onder die bedrijven reeds over tweeën geworden, en daar het midden in de zomer was, begon de hemel zich in het oosten reeds helder te kleuren. Over een kwartier zou de duisternis van de nacht plaats hebben gemaakt voor de ochtendschemering, en over een half uur zou het zo licht zijn, dat men gemakkelijk een mijl voor zich uit zou

kunnen zien.

En hoewel de open boot haar lichten gedoofd had, zo viel het toch niet moeilijk, op een paar kabellengten afstand de donkere omtrekken te zien, die voor de « Sylvia » uitschoot.

Suzanne liet een kreet van zegepraal horen, want zij wist nu, dat haar vrienden althans in veiligheid waren.

Toen klonk de stem van Hayfish, die brulde:

— Kapitein, die boot achterna. Wij moeten die kerels in handen zien te krijgen. Het zijn beslist gemene dieven.

— Ik zal mijn best doen, mijnheer Hayfish, klonk de krachtige stem van de jonge kapitein.

— Het zal je niet lukken, krijste Suzanne. Dacht je dat je met dit prulschip onze boot kon inhalen? Aha, ik tart jullie daartoe.

De telefoon naar de machinekamer raltelde en het was onmiddellijk merkbaar dat het schip meer vaart kreeg.

Raffles glimlachte. Hij wist heel goed, dat de « Sylvia », hoe hard ze ook zou lopen, die raceboot onmogelijk zou kunnen inhalen. Maar hij wist ook, dat de

« Bruinvis » er aan de oppervlakte nog tien meer kon halen. En men zou eens zien, wie aan het langste eind trok.

Het was duidelijk, dat Henderson zich voorlopig nog maar achteraf hield, wel wetend, dat de raceboot hem onmogelijk kon ontsnappen. Hij verloor niets met te wachten, want hoe verder alle drie de schepen zich van de kust zouden verwijderen, hoe veiliger het was.

Maar alweer had er een verandering van toneel plaats.

Van de statiehutten uit klonk eensklaps een zeer verschrikte stem, een gil snerpte, en toen kwam een zwaarlijvige dame aanschommelen.

Haar haar hing in slierten om haar dik, vlezig gelaat, dat krijtwit zag, en zij zwaaide met haar armen, telkens de hand naar het voorhoofd brengend, terwijl zij steunde:

— Bestolen. Mijn juwelen. Alles weg. Politie. Ik wil dadelijk naar land.

Een kreet van schrik ging op, maar er was aan boord zeker wel niemand zo verbaasd als Suzanne Lenormand.

— Wat praatte dat dikke mens? Hoe kon er sprake zijn van een diefstal, terwijl de jongens nog niet eens aan boord waren geweest? Wie had dat dan kunnen doen? Droomde het dwaze schepsel?

Zij was het hieromtrent nog niet met zichzelf eens, toen er opnieuw een kreet klonk, en mevrouw Hayfish in persoon op dezelfde zonderlinge wijze kwam aangewaggelen.

— Bestolen. Mijn juwelen. Alles is weg. Jerubal, wend dadelijk de steven. Wij moeten naar de kust en de diefstal aangeven.

— Maar zijn wij dan in handen van zeeroovers gevallen? brulde mijnheer Hayfish, met de armen ten hemel gestrekt.

— Mijnheer Brand, onze hut is ook daarginds. Wees zo goed, en overtuig u, of er bij ons niets gestolen is.

Brand begreep de wenk onmiddellijk snelde weg, en keerde een paar seconden later overhaast terug, met de mededeling, dat een portefeuille met vijfhonderd pond, een diamanten ring en een gouden horloge ontvreemd waren.

— Dan zullen wij eens gaan kijken

wat het is, zei mylord nadrukkelijk.

— Politie, gilde de zwaarlijvige dame in de gebloemde pyjama.

— Jerubal, ga naar de kust terug, beval mevrouw Hayfish.

— O, wat een ellende, jammerde Emilia Tilmrott.

— Kapitein, niet naar de kust, maar zo hard als je kunt die boeven achterna, trompetterde mijnheer Hayfish.

Zo bleef er niets anders over, dan de raceboot te achtervolgen, die daar nog altijd, hoe langer hoe beter zichtbaar, in noordoostelijke richting de golven sneed, en blijkbaar volstrekt geen haast maakte.

Suzanne Lenormand was zwijgend bij de verschansing blijven staan, en tuurde uit over de zee, steeds de blikken gevestigd op die kleine boot daarginds.

Van wat er geschied was, begreep zij volstrekt niets, maar dit ene stond wel vast: het was volkomen onmogelijk, dat een van haar beide medeplichtigen aan boord was geweest zonder dat zij het had opgemerkt.

En terwijl zij daar zo stond, terwijl bijna niemand meer op haar lette, ontstond er in de smalle gang tussen de twee rijen statiehutten een vreselijk kabaal, deuren vlogen open, kreten weerklonken, en overal werden de verschrikte gezichten van nog slaapdronken dames zichtbaar, die door elkaar schreeuwden, en elkander mededeelden, wat zij kwijt waren.

En men stond onmiddellijk voor een raadsel, dat onoplosbaar scheen.

In alle hutten, behalve die van Lord William Aberdeen, waren de patrijspoorten gesloten geweest en zij waren dat nog. Alle dames en de weinige heren, die deze hutten bewoonden hadden hun deuren met de sleutel moeten openmaken, en van braak viel geen enkel spoor te ontdekken.

Het scheen dus een raadsel te zijn, een wonder, hoe de juwelen ontvreemd waren uit die goed gesloten kamertjes.

Dit ene stond vast: in alle hutten was een bedwelmend gas gebracht, dat maar heel langzaam was weggetrokken door de nauwe luchtkokertjes, die dienen moesten om de lucht te versen.

geval deuren zowel als patrijspoorten dicht waren.

Men begon nu voorzichtig het schip te onderzoeken, nadat alle heren die wapens hadden, zich daarvan hadden voorzien.

De « Sylvia » was niet zo groot, of binnen een half uur tijds was letterlijk ieder schuilhoekje doorzocht, maar men had niets gevonden. En men begon elkaar met bijgelovige blikken aan te zien, want dit leek op iets bovennatuurlijks.

De lieden, die daar zo onbeschaamd, juist even buiten gewerschotsafstand voor de « Sylvia » uitvoeren, hadden natuurlijk de diefstal gepleegd, daaraan kon nu niet meer getwijfeld worden; maar hoe hadden zij het gedaan, zonder deuren te openen?

Het kwam er nu in de eerste plaats op aan, die boot in te halen, en die stoutmoedige rovers gevangen te nemen.

Eensklaps slaakte Suzanne Lenormand, die geen ogenblik het ranke vaarttuig uit het oog had verloren een kreet; in de raceboot had een van de mannen zegevierend en als om de achtervolgers te honen een wit ding in de lucht gestoken, dat er uitzag als een drijver, en waaraan iets zwaars bevestigd scheen te zijn.

Anderen hadden het ook gezien, en maar al te spoedig begrepen wat de betekenis van dat tartende gebaar was.

Andere schepen zag men zo goed als niet. De beide vaartuigen bevonden zich op dat tijdstip op vier graden westerlengte en vier en vijftig noorderbreedte. Dat wil zeggen, op een punt, precies gelegen op gelijke afstanden van de routes Esbjerg in Denemarken, respectievelijk naar Harwich en Hull en daar op zijn minst tachtig mijlen van verwijderd.

En zo waren er ook geen getuigen van die ongelijke strijd, die zich daar afspeelde.

Want ongelijk was die wedstrijd zeker.

De « Sylvia » deed wat zij kon, en het boegwater spoot in een fontein omhoog door de vaart, maar zij kon het toch onmogelijk opnemen tegen een boot, die

speciaal gebouwd was om aan wedstrijden deel te nemen.

De zon zou juist boven de kim verrijzen, toen er wederom iets gebeurde, dat de zaak alweer ingewikkelder maakte.

Suzanne Lenormand maakte gebruik van een ogenblik van onoplettendheid van de gasten van mijnheer Hayfish om haar heen en wipte met een enkele luchtige sprong over de reling. Zij dook onmiddellijk onder, en toen ze weer boven kwam, was zij al minstens tien meter van het vaarttuig verwijderd. Zij liet een doordringende kreet horen, die ver over het water klonk, en tegelijkertijd knoopte zij met een vlugge beweging het loshangende jurkje op haar schouder open, dat van haar weggleed. Het bleek dat zij daaronder niets dan een badpak had gedragen, om op alles voorbereid te zijn.

Op het horen van de kreet minderde de raceboot dadelijk vaart, beschreef een grote boog, en kwam toen terugvaren, alsof volstrekt niets haar kon bedreigen.

De zoveel grotere « Sylvia » was natuurlijk veel onhandelbaarder, en toen het jacht eenmaal gestopt was en de schroef achteruit begon te slaan, trokken de twee mannen de vrouw al aan boord, die een spottend gebaar maakte, door de uitgespreide vingers tegen de neus te zetten.

Mevrouw Hayfish dreigde van woede half te stikken.

De tocht werd voortgezet. De raceboot had een grote cirkel beschreven, en voer weer in dezelfde richting voort. Men bevond zich toen reeds bijna twaalf uren varens van de Engelse kust. Van land viel niets te bespeuren, zelfs niet van de Friese eilanden, die het dichtstbij lagen.

— Zullen wij hen dan nooit inhalen? schreeuwde mijnheer Timrott woedend. Het is mij minder te doen om de juwelen van mijn vrouw, dan om dat karonje in handen te krijgen, dat die suffer van een Fuller bijna van mijn nichtje had afgetroggeld.

— Ik begin te vrezen, Edward, dat wij achter het net vissen, en dat alle moeite tevergeefs is geweest, zei Brand

Zacht. Want ik heb tot dusverre nog niets van onze Henderson kunnen bespeuren, en nog minder van onze duikboot.

— En toch is hij er. Wees daar maar zeker van, stelde Raffles hem gerust.

Intussen was het klaarlichte dag geworden. De zon was als een gloeiende kogel boven de kim verschenen en in andere omstandigheden zouden de opvarenden zeker van het heerlijke schouwspel hebben genoten.

Zo verliepen twee uren. Men was nu reeds veel dichterbij de Deense kust dan bij de Engelse, toen er iets geschiedde, dat aan de zaak misschien een tragische wending had kunnen geven. Want een van de mannen in de raceboot hurkte achterin neer, en het volgende ogenblik floot een kogel op een centimeter over het hoofd van een der dames, en drong diep door in het eikenhouten schot van de campagne. Het was maar al te duidelijk: de bandieten hadden geweren, en goede ook. Het was blijkbaar hun doel, nu zij land begonnen te naderen, de « Sylvia » op een afstand te houden, en de opvarenden schrik aan te jagen. Maar dit was ook tevens het einde van het drama...

Want plotseling dook er, omstreeks vijftig meter terzijde van de renboot, iets uit de golven op, dat op een walvisrug geleek, en dat zich met onweerstaanbare kracht op de raceboot wierp. Er volgde een hevig gekraak van splinterend hout, de boot werd als het ware uit het water opgetild door een reuzenvuist, en brak midden door.

Een kreet van ontzetting en verba-

zing ging op onder de opvarenden van de « Sylvia ». Zo snel mogelijk werden de twee nog bruikbare reddingsboten uitgezet, ieder bemand met acht roeiers, die haastig toeroelden naar de plek, waar de aanvaring, opzettelijk of niet, had plaatsgegrepen. Maar lang voor die boten de drie half verdoofde zwemmers hadden kunnen oppikken, en ook eens hadden kunnen kijken naar de boei met de juwelen, was de grijze walvisrug nog wat meer aan de oppervlakte verschenen, een man van reusachtige bouw was er uit te voorschijn gekropen, en had de buit opgevist met een lange haak, om dadelijk weer in de buik van dat grijze monster te verdwijnen.

Zwijgend, als met stomheid geslagen, woonden allen dit schouwspel bij, dat ternauwernood vijf minuten had geduurd. Langzamerhand begon het besef te dagen in de hersens, zowel van de bestolenen als van de drie nu stevig gebonden dieven, dat hier een macht aan het werk was geweest, tegen welke niemand zich kon verzetten.

Vier uren later meerde de « Sylvia » aan de jachtsteiger in de haven van Esbjerg. De havenpolitie begaf zich aan boord, maar kon niets ontdekken. En mijnheer Hayfish moest wel toestaan, dat zijn gasten, voor zover zij dat verkozen, zich ontscheepten.

Ook Raffles en Brand behoorden tot die gasten. En toen zij op een veilige afstand waren klonk het schrille fluitje van Raffles en een laatste gast ging ongemerkt van boord.

Dat was Pipo, het bevallige, schrandere mantelaapje.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

GEEL GEVAAR

HASSELT

72.101 - Limburgse Drukkerijen, N. V.,

Gedrukt in België

10 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.— VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Slaven van Sumuru — 2. De geheimzinnige Sumuru, beide door Sax Rohmer — 3. Het Arsenal Stadion Mysterie — 4. Stanley Matthews ontvoerd, beide door Leonard Gribble — 5. Satan Hall Detective — 6. De Vlam moet sterven, beide door Carroll J. Daly — 7. Moord kan grappig zijn door F. Brown — 8. Het Hoefijzermysterie — 9. Het Mysterie van Kamer 821 — 10. De spooknijn, alle door Frank Gruber.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2273 pagina's.

Deze boeken kostten f. 49, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermeldt : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266